

BUĆ KASIDI I KID

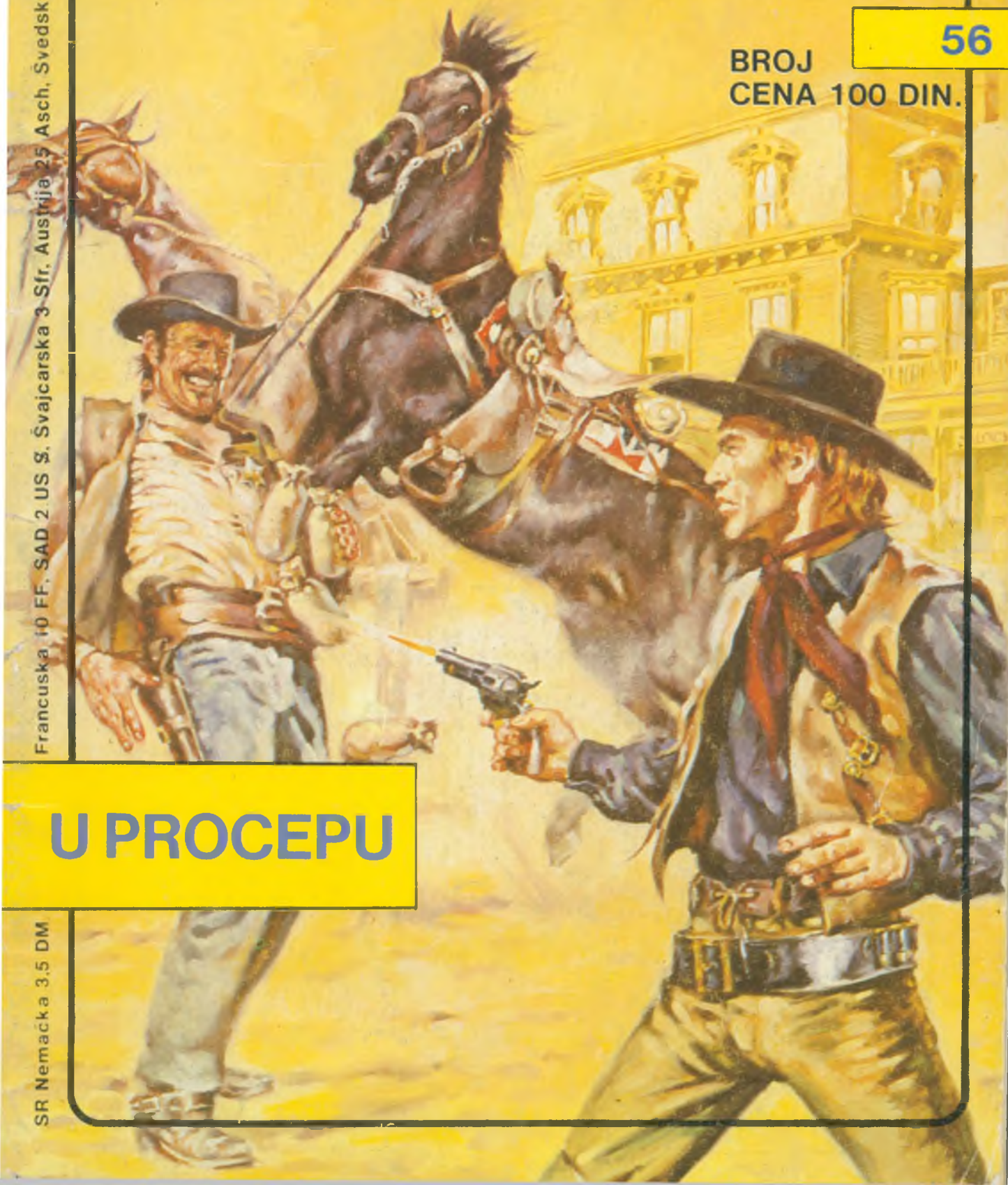
56

BROJ
CENA 100 DIN.

Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

U PROCEPU

SR Nemačka 3.5 DM

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

U PROCEPU

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
U PROCEPU

LVI EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Nada Maksimović

© 1986. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 56 — APRIL 1986. CENA 100 DIN.
Izdaje NIRO »Dečje novine« Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-248 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampano »Litopapir« Čačak, Hajduk Veljkova 52.

Teks Gordon

U PROCEPU

1.

Ponoćni ekspres iz Jume stigao je u Stoktaun tačno na vreme, u sedam časova izjutra. Pošto je to bio jedini voz do večeri, i pored ranih sati na drvenom peronu male železničke stanice bilo je dosta sveta.

Pored putnika, ekspresom je stizala i pošta, štampa i razna roba, za koju su bila određena dva teretna vagona na kraju dugačke kompozicije.

Za tren oka poluprazni peron, na kome su stajali lokalni žitelji, službena lica železničke kompanije i obavezna grupa radoznalaca, ispuni se putnicima koji su pohrlili iz vagona da protegnu noge i da na brzinu popiju kafu i neki vi-

ski u malom bifeu pored kancelarije šefa stanice.

U čitavoj gužvi usplahirenih i užurbanih ljudi, malo je ko obraćao pažnju na jednog mlađeg čoveka u kariranom kaputu i istim takvim pantalonama, svilenim prslukom sa cvetićima i uštirkanom košuljom čipkastog okovratnika. Možda bi ispod sivog šešira širokog oboja nekome pala u oči strančeva dugačka kosa, crna kao gavranovo krilo, koja je na zraci jutarnjeg sunca dobijala neki plavičast preliv. Stručnjak za ženske frizure i perike smešta bi rekao da je boja strančeve kose veštačka i neprirodna, ali takvih stručnjaka, srećom po došljaka, nije bilo na železničkoj stanici Stoktauna.

Čelično plave oči nepoznatog odmeriše gomilu i njegova ručka čvrsto steže dršku jedne manje kožne torbe. Još jednom se nepoznati obazreo oko sebe, očigledno u nameri da provjeri da nisu neke nepoželjne oči registrovale njegov dolazak, za tim odlučnim koracima pređe preko perona i krete glavnom ulicom naselja, koja se pružala u pravcu istok — zapad.

Stoktaun se tek budio mada je bio četvrtak i radni dan. Očigledno da su žitelji ovoga grada imali tih dana nešto preče na umu od redovnog posla.

Duž čitave glavne ulice, od jednog trotoara do drugog, bili su razapeti transparenti, nizovi raznobojnih zastavica, laмпioni i slični ukrasi kakvi se obično viđaju za Novu godinu ili Božić.

Stranac za trenutak zastade i baci pogled na ovo šarenilo, pa onda zavrte glavom i promrmlja sebi u bradu:

— Kakav li se ovo karneval ovde sprema? Nisam još imao prilike da nađem na ovako okićen grad. Da ti to neće pokvariti posao, Kide?

Onda radoznali pogled Sandens Kida — to je bio on — privukoše i tekstovi na transparentima. Krupnim crnim i crvenim slovima na belom pla-

tnu bile su ispisane sledeće parole: »BIRAJMO STOKVELA ZA PREDSEDNIKA OPŠTINE«, »SAMO ŠERIF GLEN MOŽE DA OBEZBEDI MIR I RED U GRADU«. Slične parole o predsedniku opštine Stokvelu i šerifu Glenu videle su se i na fasadama zgrada, iznad saluna, a i na mnogobrojnim plakatima izlepljenim po izlozima skoro svakog lokala i radnje u Stoktaunu.

— Do đavola, pa ja sam ovde upao usred izborne kampa nje! — nastavljao je da gundđa Kid. — Samo mi je još to trebalo!

Odmetnik je nastavio da korača trotoarom. Ispred radnji i saluna momci su čistili sinoćne otpatke i prašinu. Tražio je neki restoran koji bi ovako rano ponudio putniku namerniku doručak, jer još od juče u podne, kada je ručao u Jumi posle razgovora sa Blerom Šugerom oko oslobađanja Buča Kasidija iz tamnošnje robijašnice, Kid nije imao prilike da nekom hranom ponudi svoje telo.

Srećom po njega i njegovu glad, negde na sredini glavne ulice osetio je miris pržene slanine i, idući za njim, stigao je do male kafanice čija su vrata bila širom otvorena. Upao je

unutra, gde ga dočeka jedna starija, podeblja žena i primi njegovu narudžbinu.

Desetak minuta kasnije, odmetnik je već navalio na vrelu kajganu sa slaninom koju je zalivao toplom i jakom kafom.

Ostao je još neko vreme u kafani i onda pozvao vlasnicu da joj plati jelo. Spuštajući više od onoga što je ona tražila, Kid počeo da se raspituje o situaciji u gradu.

— Vidim da su kod vas usko ro izbori — ležerno je primetio.

— Jedva čekam da se ova gužva završi — mrzovoljno reče žena. — U subotu je glasanje, a uveče će biti proslava.

— Pročitao sam imena kandidata, ali ne vidim da taj Stokvel i šerif imaju konkurente.

— Imaju, imaju — brzo reče žena. — I ja ću glasati za njih. Samo, oni nemaju para da se razbacuju sa ovim šarenilom i parolama.

— Znači, Stokvel i Glen nisu baš sigurni u svoju pobedu — zamišljeno reče Kid.

— I ne bi trebalo da budu — nastavi žena istim ogorčenim tonom. — Stokvel i njegova banda već godinama drže grad u rukama, a u tome im

svesrdno pomaže šerif Ajvo Glen sa svojim pomoćnicima. Najveći deo para iz grada i trgovine sliva se u Stokvelovu banku, odakle on drži sve konce u rukama.

— Da, to je uobičajena šema — promrmlja Kid. — Jedan se čovek nagrabi para i onda pomoću njih ucenjuje sve ostale. A kažete da je Stokvelova banka puna para?

— Još kako — smrknuto odvrati žena. — Odatle se i plaća čitav ovaj izborni karnevar.

Kid ustade i izvadi iz unutrašnjeg džepa tanki cigarilos, pripali ga i pođe prema izlazu. Tamo se nečeg prisetio i preko ramena upitao vlasnicu:

— A možete li mi reći gde je salun »Foli«?

To je bio lokal gde je Kid trebalo da prema nalogu Bleera Šugera dobije uputstva od barmena sa ožiljkom na licu. Barmen se zvao Ben Hodž.

— »Foli« je malo dalje niz ulicu — odgovori žena. — Njegov vlasnik, Tom Kerans, je protivkandidat sadašnjem predsedniku Džimu Stokvelu.

— Znači, idem kod konkurencije — osmehnu se Kid, kome posle ovog obaveštenja mnoge stvari postadoše jasnije. — Do viđenja.

Polako je krenuo ulicom i utonuo u misli. Bler Šuger ga je uputio na salun »Foli« za po drobnija uputstva oko pljačke lokalne banke, koju je Kid morao da obavi kako bi se odužio Šugeru za spašavanje Buča iz tamnice u Jumi. Banka je pripadala predsedniku opštine Stokvelu, a salun »Foli« njegovom konkurentu na izborima Tomu Keransu. Znači, Kerans je nameravao da pomoću Kida zada udarac svom protivniku.

Odmetnik se osmehnu i odbijajući dimove iz cigariljosa pređe preko prašnjave ulice, na kojoj je saobraćaj sada bio življi, i pope se na suprotni trotoar. Uskoro je ugledao šarenu firmu saluna »Foli«.

Nekoliko minuta kasnije, Kid gurnu pokretna vrata i uđe u polumračni lokal, koji je, pored uobičajenog zadaha na viski i duvanski dim, mirisao i na tek počišćenu prašinu.

U salunu nije bilo gostiju. Samo je barmen za šankom sređivao boce na policama.

Kidovi koraci glasno odjeknuše po drvenom podu dok je prilazio šanku.

Barmen se okrete prema gostu i Kid vide na čovekovom mršavom licu blede ožiljak, ko je se od desne slepoočnice pre

ko obraza spuštao do ugla usta. »To je čovek koga tražim«, zaključio Kid.

Odmetnik se osloni laktovima o ploču šanka i polako reče:

— Ben Hodž?

Barmenove oči za trenutak zasvetlucaše, ali onda ponovo potamneše kao da je preko njih navučena neka crna zavesa.

— Tako me zovu — odgovori barmen. — Šta pijete? — Viski, ako je dobar — odvrati Kid. Sačekao je da barmen izvadi jednu bocu ispod šanka, napuni čašu i gurne je nje mu preko ploče, pa je onda do dao: — Šalje me Bler Šuger.

Čovek sa ožiljkom ništa ne reče. Rasejano je krpom trljao ploču šanka, a onda baci pogled prema ulaznim vratima i, pošto tamo nije bilo nikoga, ćutke se okrete, ode na drugi kraj šanka i nestade u jednim vratima koja su vodila u stražnje prostorije. Tamo se zadržao prilično dugo i Kid je već počeo nervozno da trupka s noge na nogu.

Onda se barmen pojavi na onim vratima. U rukama je nosio jednu šarenu, novu torbu.

Sudeći po načinu kako je držao torbu, Kid zaključi da je dosta teška. Radoznalo je posmatrao barmena, koji sada stiže do njega i spusti torbu na šank. Čuo se neki metalni zveket.

— To je za vas — reče barman Hodž. — Unutra ima sve što vam je potrebno. Odavde idite u hotel »Palas«. To vam je na trgu, preko puta banke. Tamo vam je rezervisana soba na ime Harija Longbafa.

Kid se vidno trže kada ču kako barman izgovara njegovo pravo ime, ali samo klimnu glavom i uze torbu. Ispio je viski i rekao:

— Tu bocu ću poneti sa sobom. U hotelskoj sobi je obično dosadno i ovakvi lekovi uglavnom pomažu.

Barmen ćutke gurnu bocu prema Kidu, koji je uze i stavi u svoju putnu torbu.

— To je na račun kuće — promrmlja Hodž. — Evo vam i cedulja koju su ostavili za vas. Čim je pročitate, uništite je.

Kid stavi cedulju u džep, dodirnu prstima obod šešira i sa torbama u rukama izađe iz saluna.

*
* *

Čitav četvrtak Kid je proveo spavajući u svojoj hotelskoj sobi. Probudio se tek pre dveče, jer ga je iz sna trglo krčanje stomaka. Ustao je i umio se. Onda se prisetio da pogleda sadržinu torbe koju je dobio od barmena Hodža iz saluna »Foli«.

Stavio je torbu na krevet i otvorio je. Prvo što je ugledao bilo je pet ili šest crvenih šipki dinamita, sa potrebnim koturom fitilja i kapislama. Za tim, tu je bila i bogata garnitura obijačkog alata, za koji je Kid morao da prizna da spada među najsavremenije. Tu su bili i vuneni naglavci za čizme, kao i rukavice od jelenske kože, koje nisu umanjile osetljivost prstiju, a istovremeno su štitile od svih nezgodnih kontakata. Kid ponovo zatvori torbu i ugura je ispod kreveta. Onda je izvadio iz svoje torbe bocu viskija koju je dobio od Hodža. Seo je za mali sto na sredini sobe, povukao nekoliko gutljaja viskija i pripalio cigarilos.

Zatim je izvadio iz džepa presavijenu cedulju koju je

dobio od barmena i ponovo je pročitao. Poruka na cedulji bila je kratka i jasna: »Pljačku banke ćeš izvršiti u subotu uveče. Grad će biti zauzet slavljem. oko izbora. Novac ćeš poneti sa sobom i prebaciti ga do Haketa. Tamo će te čekati naš čovek, a možda i tvoj prijatelj«.

Kid zgužva cedulju, izvadi iz džepa šibicu, pa kresnu jedno palidrvce i prinese ga zgužvanoj hartiji. Cedulja planu i posle nekoliko trenutaka pretvori se u pepeo, koji Kid izgnječi u pepeljari.

— Šta li je sa Bučom? — mrmljao je ustajući od stola i prilazeći malom taoletnom stočiću, u čijem se ogledalu videlo njegovo mračno i nerasploženo lice. — Da li je uspeo da pobegne? Šta li radi Karmen u Selimi?

Prešao je prstima po neobrijanim obrazima i odlučio da pre večere svrati kod berberina.

Odmah do njegovog hotela, koji se nalazio na omanjem trgu gde se glavna ulica širila i gledala pravo u zgradu jedine banke u Stoktaunu, nalazila se i berbernica. Tu je Kid prvo svratio.

Pola časa kasnije, obrijan i osvežen, mada je imao nekoli-

ko neprijatnih trenutaka kada mu je berberin stručno predložio da mu obnovi boju kose na mestima gde je ova već bila izrasla, Kid je prilično raspložen produžio do kafanice u kojoj je istoga dana onako prijatno doručkvaao.

U lokalu je zatekao prilično gostiju, koji su bučno raspravljali o predstojećim izborima. Mada je dobio dobru večeru, nije imao prilike da razgovara sa vlasnicom kao jutros, jer je ova bila prezauzeta gostima.

Kid plati i ponovo se nađe na glavnoj ulici. Ova je bila jarko osvetljena. Na sve strane muvao se svet. Tu je bilo koliko građana toliko i kauboja i farmera iz okoline, koji su navalili u nekoliko najvećih saluna. Među ovima su se isticali lokali »Medison« i »Feniks«, gde je gužva bila najveća.

Tek kada je prošao pored ovih saluna, Kid je shvatio razlog navale. Na ulazu u oba saluna stajale su okačene drčave objave i pozivale svakoga da svrati na besplatno piće, obezbeđeno velikodušnošću sadašnjeg gradonačelnika Stoktauna.

U salunu »Foli« jedva da je bilo desetak gostiju, jer njegov vlasnik Tom Kernes, Stokvelov protivkandidat, nije pićem pridobijao glasače.

Ulazeći u salun, Kid jedva izbeže nekog pijanog kauboja, ali zato jedan drugi tip pravo nalete na njega i skoro ga odbaci ka izlazu.

— Idi do đavola! — zareža odmetnik i snažno odgurnu nestrpljivca od sebe.

— Šta!? — riknu ovaj i zapahnu ga isparenjima viskija. — Ti kao da tražiš kavgu, huljo?

Kid, koji je čitavog dana bio neraspoložen i nervozan zbog Bučove neizvesne sudbine i svog još neizvesnijeg poduhvata u Stoktaunu, prebledje kao krpa, munjevito zamahnu desnicom i pogodi grubijana pravo u vrh brade. Ovaj odlete na najbliži sto, za kojim su sedela dva neobrijana tipa i nešto se žustro raspravljala.

Pod težinom tela udarenog pijanca sto krcnu i polomi se, za kačivši onu dvojicu. Začas se na podu stvori prava gužva od isprepletenih tela.

Kid produži prema šanku, ne sačekavši dalji razvoj situacije. Ali, kada je stigao do

šanka i već dao znak barmenu Hodžu da ga posluži, po izrazu njegovog lica video je da se nešto neobično događa. Uz gromoglasne psovke i lupnjavu stolica i polomljenog stola, ona trojica su uspela da stanu na noge i sada su udruženim snagama jurnuli prema Kidu.

Odmetniku je već bilo svega dosta. Ne oklevajući ni sekunde, Kid poteže kolt, iz čije cevi smesta suknu plamen. Njegovi meci počеше da odvaljuju iverje sa poda na jard daleko od nogu zahuktale trojke siledžija.

Ovi kao da naleteše na neki nevidljivi zid. Svih šest Kidovih metaka napravilo je jednu jasnu liniju rupa na pocrnelom podu saluna, ispred koje su siledžije zastale kao uko pane. Kid izvuče i drugi kolt i u nastaloj tišini, u kojoj su još trepereli odjeci malopređašnjih pucnjeva, njegov glas zlobno odjeknu:

— Sledeći put pucam u meso!

Trojka je ličila na zbirku voštanih figura uhvaćenih u pokretu koji je zaista delovao komično. Ostali gosti, pošto su se povratili od za njih uobičajene pucnjave, sada prasnu-

še u gromoglasan smeh pred prizorom smešne trojke.

Kao da ih je taj smeh prenuo iz obamrlosti, siledžije se trgoše korak nazad i pri tom izgubiše ravnotežu, pa se ponovo sručiše na pod.

Nov prasak smeha proprati i ovaj događaj. Sve je zaista izgledalo toliko smešno da se i usta smrknutog Kida razvukoše u nešto nalik na osmeh.

I dok su se siledžije četvoroške povlačile prema vratima, Kid vrati puni kolt u futrolu, izvadi ispražnjeni i izvežbanim pokretima počeo da ga puni mecima iz svog pojasa.

Siledžije su se baš uspravljale, želeći da što pre odmahle na ulicu, kada se vrata otvoriše i na njima se pojavi visoka i snažna prilika sredovečnog čoveka. U ruci je držao kolt. Na njegovom kaputu od jelenske kože presijavala se pozlaćena šerifska zvezda. Iza predstavnika zakona video se čovek sa značkom šerifovog pomoćnika, koji je u rukama držao dvocevku sa skraćenim cevima.

»Do đavola«, pomisli Kid. »U ovom gradu je zakon zaista brz. Ili je šerif bio u blizini, ili ima čizme od sedam milja,

kada se tako brzo stvorio posle pucnjave«.

— Šta se ovde događa? — grmnuo je šerif, gurajući ispred sebe trojicu siledžija, koji nisu uspeli da pobegnu. — Ko je pucao?

— Ja — reče Kid, vraćajući napunjeni kolt ponovo u futrolu.

Šerifov kolt bio je sada uperen pravo u Kida, dok je njegov pomoćnik dvocevkom pokrivao trojicu siledžija, zgrčenih pored stuba koji je podupirao galeriju iznad saluna. Šerif koraknu prema Kidu.

— Kriva su ona trojica — začu se glas barmena Hodža, koji je stajao iza Kida. — Napali su ovog čoveka bez razloga, Glene.

I ostali gosti zagrajaše, potvrđujući barmenove reči. Međutim, ovo kao da nije proizvelo neki naročiti utisak na šerifa, koji stade ispred Kida i, sa koltom jedva koji santimetar od odmetnikovih grudi, grmnu:

— Tebe nikada nisam video, stranče. Od kada si u Stoktanu?

— Od jutros — mirno odvrati Kid i dade znak barmenu da mu natoči čašu. Prihvatio je čašu i prineo je ustima,

ne obraćajući mnogo pažnje na nadutog šerifa.

— I već si uspeo da upadneš u gužvu, a? — produži šerif uživajući u sopstvenom glasu. — Takvi nam gosti nisu ovde potrebni, pogotovu uoči izbora, kada u gradu treba da vladaju red i mir.

— Kažem ti, Glene, da su ona trojica tražila kavgu — ponovo se javi barmen Hodž.

— Nije istina! — ciknu čovek koga je Kid bio udario pešnicom. — Ta hulja me je prvo gurnula, a onda me je bez razloga tresnula u bradu.

— To je istina, šerife! — uglas povikaše ona dvojica neobrijanih saledžija.

— To ćemo raspraviti u mojoj kancelariji — presudi šerif. Mahnuo je rukom pomoćniku i dodao: — Povedi ih, Kariko.

Šerifov pomoćnik munu dvocevkom siledžije i ovi zaglaviliše na vrata. Kada su nestali na ulici, šerif se okrete Kidu:

— To važi i za tebe, stranče.

— Šta to važi? — mirno upita Kid.

— Ideš sa mnom u moju kancelariju da raščistimo stvar.

Kid ćutke spusti čašu na ploču šanka, a barmen mu je

hitro napuni. Prinoseći je ustima, Kid preko čaše odvrati šerifu:

— Ne idem ja nikuda, prijatelju. Prave krivce ste uputili gde treba, a ja ostajem ovde.

— Šta? — zagrcnu se šerif Glen i njegov revolver se opasno podiže u pravcu Kidovih grudi. — Polazi odmah sa mnom, inače...

Odmetak otpi malo viskija iz čaše i spusti je na šank. Kada se ponovo okrenuo šerifu, munjevito ispruži ruku, uhvati njegov kolt za cev i povuče ga nadole. Šerifov kažiprst dovrši pokret. Pucanj odjeknu u salunu, a teško zrno se zabi u pod između šerifovih i Kidovih nogu. Zatim je šerifov kolt bio u Kidovoj ruci, a cev uperena u stomak njegovog bivšeg vlasnika.

Mesnato lice Alva Glena, prepuno žilica koje je isplelo višegodišnje uživanje viskija, sada postade tamnocrveno. Vlažne usne ispod nakostrešenih brkova počеше da podrhtavaju u pokušaju da nešto izgovore, ali mu Kid ne dade priliku.

Zabio je cev kolta šerifu u stomak i naterao ga da ustukne. Tako su kao dvojica igrača, odmetnik i čuvar zakona, ritmičkim koracima stigli

do vrata, koja popustiše pod pritiskom šerifovih leđa. Zatim se nadoše na trotoaru. Skrenuvši šerifa dalje od osvetljenih izloga saluna, Kid ga dogura do mračnog ulaza jedne zatvorene radnje. Tu je uhvatio kolit za cev i pružio ga šerifu.

— Šta... šta ovo znači? — uspeo je najzad da dođe do glasa šerif Glen.

— To znači da ste naleteli na kolegu — sa osmehom odvrati Kid, kome je jedna ideja maločas munjevito sevnula kroz glavu. — Ja sam Gal Frenk, pomoćnik saveznog šerifa Džoa Leforta.

— Lefortov pomoćnik! — uzviknu Alvo Glen. — To mora da je u vezi sa bekstvom Buča Kasidija iz Jume?

Čuvši ovo, Kid radosno pretrnu. Znači da je šerif iz Stoktauna dobio telegram o Bučovom bekstvu iz Jume i upozorenje da motri na eventualnu pojavu begunca u Stoktaunu.

Kid samo klimnu glavom, a šerif žurno nastavi:

— Dobio sam telegram u podne. Potpisao ga je Džoe Lefort. Kako to da ste vi već stigli?

— Buč Kasidi je pobjegao još sinoć iz Jume — brzo se snađe Kid. — Ja sam uhvatio

ponoćni ekspres i jutros stigao ovamo. Ostali pomoćnici su krenuli prema svim gradovima u okolini.

— Što niste odmah rekli? — razvuče šerif svoje mesnate usne u ljigav osmeh. — Ovaj ne sporazum...

— Zar je trebalo da čitav salun čuje da sam Lefortov pomoćnik? — oštro reče Kid.

— Za moje prisustvo ovde samo vi znate, kolega. Sada dosta, više se ne poznajemo. Ako mi bude potrebna vaša pomoć, ja ću vam javiti.

Rekavši ovo, Kid se naglo okrete i pođe natrag prema tragu, ostavljajući zabezeknutog šerifa da bulji za njim.

*
* *

U petak ujutru, pošto je do ručkovaio, Kid je dosta vremena proveo čitajući novine koje je ekspresni voz doneo iz Jume. Tu se nalazio opširan izveštaj o bekstvu Buča Kasidija, kao i smela izjava saveznog šerifa Džoa Leforta da je već na tragu beguncu i da će ga u najskorije vreme uhvatiti i vratiti u tamnicu kako bi nastavio da okajava svoje grehe.

Sandens je sve ovo čitao sa osmehom na licu. Bio je rado-

stan što mu se drug ponovo nalazi na slobodi i, kao što je to Buč činio u podzemnim ćelijama Jume, zaklinjao se da nikada neće pasti u ruke vlastima i robijati.

Sada mu je preostalo da ispuni svoj deo obaveze prema Bleru Šugeru i da opljačka banku u Stoktaunu. Još je trebalo od barmena Hodža u salunu »Foli« da sazna mesto sastanka sa Šugerom i Bučom, koji je trebalo sličnu akciju da izvedu u Santonu.

Odmetnik ostavi novine u hotelskom holu pa izađe na ulicu. Dugo je posmatrao zgradu banke na drugoj strani trga, koju je već dobro osmotrio i sa prozora svoje hotelske sobe.

Onda je sišao sa trotara i izmešao se sa bučnom gomilom, koja se uveliko zagrevala za sutrašnje izbore. Šareni transparenti, zastavice i raznobojni plakati stvarali su u gradu neku karnevalsku atmosferu. Na Kida niko nije obraćao pažnju, a i on se sam u sličnim gužvama osećao kao riba u vodi.

Polako se došetao do zgrade banke, pripalio cigarilos, popeo se uz ono nekoliko stepenica i ušao. Za grad veliči-

ne Stoktauna, bančina unutrašnjost delovala je prilično impozantno. Lažni dorski stubovi podupirali su tavanicu, a šalteri su bili obloženi veštačkim mermerom. Desetak činovnika užurbano je poslovalo, trudeći se da posluži brojnu klijentelu.

Pošto je nekoliko minuta posmatrao rad na šalterima, Kid zadovoljno zaključi da je promet u banci popriličan i da je više novca ostajalo u njenoj kasi nego što je izdavano preko šaltera.

— To je moglo da znači da će i plen biti popriličan.

Praveći se kao da ispunjava neke formule za jednim pultom u holu, Kid je čekao da vidi kuda će odneti novac sa šaltera.

I zaista, čim bi se skupila dovoljna suma novca, jedan po stariji činovnik bi sa velikom crnom kožnom torbom zašao od jednog šaltera do drugog, trpao višak novca u torbu i zatim je odnosio kroz jedna vrata sasvim na kraju prostorije sa šalterima.

Masivna vrata su se zatvarala za dotičnim činovnikom i, pošto bi probavio tamo desetak minuta, on se vraćao istim putem noseći, očigledno, praznu torbu.

»Znači, kasa je tu«, mislio je Kid, a onda je pokušao da se orijentiše gde se prostorija nalazi u odnosu na raspored bančnih sala.

Pošto mu se učinilo da je utvrdio ono što je želeo, Kid se ponovo nađe na ulici. Probijajući se polako kroz gomilu prolaznika na trotoarima, on stiže do ugla bančine zgrade. Tu je počinjala jedna sporedna uličica i odmetnik skrete u nju.

Ovde je već bilo mnogo manje sveta i on je ubrzao korak da ne bi nekome pao u oči. Tako je stigao do kraja bočnog zida bančine zgrade. Zadnji deo banke gledao je prema ulici paralelnoj sa glavnom, gde je saobraćaj bio ne što življi.

Kid pripali novi cigariljos i zavi iza ugla. Nezadovoljno se namrštio zbog onoga što je video. Banka nije imala zadnje dvorište, već je njen zadnji ulaz bio na samoj ulici. To su bila velika masivna vrata okovana gvožđem, koja su, očigledno, služila za ulazak i izlazak bančnih službenika.

Prema onome što je video unutra, Kid je zaključio da se prostorija sa kasom nalazi prema pobočnoj uličici kroz koju je malopre prošao. Tu je

bilo nekoliko prozora, sa teškim gvozdenim rešetkama, kakve su štatile i ostale prozore na čitavoj banci.

— Hm — promrmlja Kid. — Ipak će biti najbolje da u banku upadnem kroz zadnja vrata. Prozori su suviše visoko, a i rešetke bi mi oduzele mnogo vremena. Nadam se da je onaj alat za obijanje koji sam dobio od barmena prvoklasan.

Pošto je tako detaljno ispitao teren buduće akcije, Kidu nije preostalo ništa drugo nego da sačeka sutrašnje veče i da prema situaciji u gradu oceni trenutak za početak pljačke.

Da se ne bi slučajno ponovo sreo sa šerifom Glenom, odmetnik je ostatak prepodneva proveo u svojoj sobi, razbijajući monotoniju ređanjem karata i pijuckanjem viskija. Pasijans mu se nikako nije otvarao, što je Kidu, kao sujevernom kockaru, izgledalo kao loše predskazanje. To mu nije popravilo raspoloženje. Želeo je da što pre otalja »posao« u Stoktaunu i da odmagli iz grada kako bi se najzad našao sa Bučom.

Smetalo mu je i što ga je šerif Alvo Glen znao posle si noćnjeg incidenta, a pomalo i strahovao da savezni šerif

Džoe Lefort slučajno ne bane u Stoktaun tragajući za Bučom.

*
* *

Da je Kid znao šta se tog trenutka događa u kancelariji šerifa Glena, sigurno bi bio još nemirniji. Snažni čuvar za kona besno je svojom masivnom pesnicom treskao po stolu, dok je u ruci držao komad hartije, na kojoj je bila ispisana nekakva poruka.

Dvojica njegovih pomoćnika su stajala sa strane i jedan od njih, isti čovek koji je sinoć u salunu prilikom Kidovog su koba sa siledžijama intervenisao svojom kratkom dvocevkom, sada promumla glasom hrapavim od viskija:

— Smirite se, šefe! To je možda samo nečija šala.

— Samo da se dočepam tog šaljivdžije! — grmeo je šerif Glen. — Zar u ovolikoj gužvi još i o takvim stvarima da se brinem!

— I ja mislim da se to neko šalio — reče drugi pomoćnik, mršav čovek, krivih nogu i gustih prosedih brkova na žućkastom licu.

— A ako nije šala? — odvrati šerif i uze ponovo da čita ono što je bilo napisano na

hartiji: »Dragi šerife, kao dobronameran građanin želim da vas upozorim da će banka u vašem gradu biti opljačkana u subotu uveče. Prijatelj zakona«. Kratko i jasno! I to baš sutra, kada slavimo završetak izbora i našu pobjedu.

— Ma, to je maslo onog Toma Keransa iz »Folija« — reče pomoćnik Kariko Džons.

— Sigurno hoće da nam time pokvari izbore — javi se mršavi Gal Frenk. — To i ništa drugo!

— Možda ste u pravu — za mišljeno odvrati šerif Glen, iz vadi iz fioke svoga stola bocu viskija pa je spusti ispred sebe. Oči njegovih pomoćnika pohlepno zasvetlucaše pri pojavu pića. To šerifu nije promaklo, i on iz iste fioke izvadi tri čaše pa ih napuni odmerenim pokretima. Sudeći po zlatnožutoj boji pića, viski je morao biti dobar. Šerif ga sigurno nije često delio sa svojim pomoćnicima. Mahnuo je rukom ka čašama i dodao: — Poslužite se, momci.

Kariko i Frenk prihvatiše čaše i počеше lagano da pijuckaju viski, očigledno uživajući u njegovom dobrom ukusu.

— Da, da, možda ste u pravu, momci — klimao je glavom Glen. — Kerans bi hteo

da našu pažnju odvuče na drugu stranu. On očekuje da mi stražarimo kod banke i da ne motrimo na njegove pristalice, koje bi tako mogle slobodno da glasaju za njega.

— Sigurno mu je to namera — složi se Kariko Džons i spuсти praznu čašu na sto, ali nije povlačio ruku. Kao da je time davao znak šerifu da mu je ponovo napuni. Šerif je to i učinio, a zadovoljni Kariko nastavi: — Sve je jasno kao kristal, šefe. Ako nas i ostalih ne bude oko glasačkih kutija, većina ovdašnjih kukavica neće dati glasove Stokvelu.

— E, pa, Kerans će se u tome prevariti — zaključí šerif odlučnim glasom. Zgužvao je hartiju sa onom tajanstvenom porukom i hitnuo je prema tučanoj peći u uglu kancelarije.

Onda je ustao, skinuo šešir sa čiviluka pa, pošto ga je pažljivo namestio na glavu, krenuo napolje. Na vratima je do bacio pomoćnicima:

— Vi nastavite da patrolirate kroz grad i neka vas Keransovi ljudi uoče na svakom mestu. Ja odoh do gospodina Stokvela da mu referišem o ovome.

Popodne se odužilo. Kid najzad ostavi čamotinju svoje ho-

telske sobe, pa krete kroz grad. Kolebao se da li da u gradskoj štali iznajmi jednog konja i da na njemu pobegne posle pljačke, ili da se ubaci u neki teretni voz izvan grada i da na njemu odmagli što dalje od Stoktauna.

Dok se kolebao između ove dve mogućnosti, Kidu odjednom pade na pamet da još ne zna gde će se posle akcije naći sa Blerom Šugerom i Bučom. Zato je svratio u salun »Foli«.

U lokalu je i dalje bilo malo gostiju, što je potvrđivalo činjenicu da je pod prismotrom Stokvelovih ljudi i da ga zaplašeni građani izbegavaju.

Odmetnik priđe šanku, gde mu barmen Hodž klimnu glavom u znak pozdrava i bez narudžbine nasu mu čašu viskija iz boce koju je izvadio ispod šanka.

— Ima li vesti za mene? — upita ga Kid prinoseći čašu ustima.

Barmen odmahnu glavom.

— Nema ništa novo — promrmljao je. — A šta očekujete, prijatelju?

— Pa, mesto gde ću se naći sa čovekom čiju ste mi poruku juče dali.

Hodž sleže ramenima i ode na drugi kraj šanka da usluži goste.

Kid je namršteno buljio u svoju čašu i napregnuto razmišljao. »Ili je taj prokleti Šuger zaboravio gde treba da se nađemo, ili je i sam u nekoj gužvi?«

Ni Kid, a ni šerif Ajvo Glen nisu znali da je onu opomenu o pljački banke uputio baš Bler Šuger, nameštajući tako klopku Kidu. Srećom po odmetnika, čuvar zakona u Stoktaunu odbio je da poveruje u Šugеровu opomenu. No, kako je pljačkaš bio siguran da će Kid nastradati prilikom pljačke banke, nije ni pomišljao da mu uputi novu poruku i da označi mesto njihovog sastanka posle akcije.

Bilo kako bilo, odmetnik je nekim svojim izoštranim razbojničkim čulom slutio da ovo Šugerovo ćutanje ne obećava ništa dobro.

*
* *

Subotu uveče građani Stoktauna dugo će pamtiiti.

Glasanje je bilo obavljeno tokom prepodneva, ali je predsednik opštine Stokvel produ-

žio taj rok i na poslepodne, kako bi, navodno, pružio priliku i građanima koji su bili tokom dana odsutni zbog važnih poslova da daju svoj glas.

S vremena na vreme, specijalni kuriri dotrčavali su sa glasačkih mesta, kojih je bilo nekoliko u gradu, i javljali Stokvelu i šerifu Glenu kako teče glasanje. Pošto se glasalo pomoću kuglica, a bile su samo dve glasačke kutije, jedna za Stokvela, šerifa Glenu i nje gove ljude i druga za Toma Keransa i opoziciju, rezultati su se mogli proveravati utvrđivanjem težine pojedinih glasačkih kutija. Prema izveštajima kurira, za sada je Stokvelova kutija bila mnogo teža od Keransove, a to je značilo i nagoveštaj sigurne pobeđe na izborima.

Zato je Stokvel mogao i velikodušno da dozvoli opoziciji da prisustvuje prebrojavanju glasova. Mada većina koju je dobio Stokvel nije bila tako ubedljiva kao što se očekivalo, ipak je razlika dobijenih glasova bila dovoljno komotna za sadašnjeg predsednika opštine da jednim gromoglasnim govorom sa improvizovane tribine na gradskom trgu objavi veličanstvenu pobeđu i dolazak bujnog prosperiteta.

Nastalo je opšte veselje, u kome su učestvovali i pobednici i pobeđeni, jer se piće be splotno točilo bez obzira na stranačku pripadnost.

Sa spuštanjem mraka, opšta gužva i graja samo je dobila na žestini. Gomile pijanih ljudi teturale su se od saluna do saluna. Na sve strane izbijale su tuče, praćene pucnjavom i sevanjem noževa, ali čuvari zakona u Stoktaunu kao da su malo obraćali pažnje na to.

Šerif Glen je bio zauzet galavečnom koju je Stokvel priređivao u salunu »Medison« za svoje pristalice. On je brigu oko reda u gradu prepustio svom pomoćniku Kariku Džonsu, koji je već bio prilično zagrejan. Čitavog dana je praznio čašu za čašom.

Ipak, pre nego što će otići na večeru kod predsednika opštine, krajičkom svog sumnjičavog uma šerif Glen upozori svog čoveka:

— Slušaj, Kariko, ostavi ove pijanice da luduju.. Nemoj da se mešaš. Ionako ne bi mogao mnogo šta da učiniš. Obidi neki put banku. Ko zna da li je ona poruka bila samo šala.

— Ne brinite, šefe — reče Kariko odebljalog jezika. — Motriću ja i na banku.

— Ne bih voleo da otpočnem novi mandat baš sa pljačkom banke. To bi opozicija jedva dočekala!

Šerif mahnu rukom Kariku i nestade iz kancelarije, a pomoćnik pripali jednu od nekoliko debelih cigara kojim ga je velikodušno častio predsednik Stokvel.

I dok je Kariko odbijao mirisne dimove i pijuckao šerifov viski, u gradu je veselje dostizalo vrhunac.

Noć je bila zvezdana i, kada je sa balkona iznad saluna »Medison« predsednik Stokvel dao znak da otpočne najvažniji deo svečanosti, videlo se jasno da čovek svojim veštačkim vatrometom može da konkuriše i nadmašuje zvezde po bojama i lepoti.

Dok su rakete eksplodirale nad gradom, na zemlji su pijanci oduševljeno urlali, a solidni građani radosno posmatrali šarenu svečanost. Svet je vreveo na sve strane. Sve glave bile su okrenute prema nebu, gde se odigravao za Stoktaun dotle neviđen prizor.

Još pre početka vatrometa, Sandens Kid se pojavio u holu hotela »Palas«. Prišao je portirskoj loži, noseći u rukama dve torbe, jednu svoju, kožnu, i onu šarenu sa obijačkim

priborom koju je dobio od barmena Hodža.

— Zar nas napuštate, gospo dine? — iznenađeno ga dočeka portir, koji je morao da dođe sa ulice i propusti proslavu.

— Da, želeo bih da uhvatim večernji voz — objasni Kid, spuštajući na pult nekoliko novčanica. — Kusur zadržite.

Ovo je odobrovoljilo portira i, pošto je sklonio novac, sa iskrenim žaljenjem reče Kidu:

— Baš šteta, gospodine Longbaf. Propustićete čak i vatromet, a predsednik Stokvela obećava da će to biti neviđen prizor.

— A, ne, neću propustiti vatromet — nasmeja se Kid. — Posmatraču ga sa železničke stanice.

I odbijajući dimove iz cigarilosa, odmetnik napusti hotel. Desetak minuta kasnije, vatromet je počeo.

Ispaljivanje raketa se nastavljalo nalik na brzu paljbu i tu i tamo poneka teža eksplozija nadjačavala je opštu buku. Ako je neka ekspedicija bila malo prigušena, to niko nije primetio.

Na ovo je baš i računao Sandens Kid. Bilo je tipično za njegove nerve i tehniku da svoju akciju planira da izvede kada buka njegove privatne ek-

splozije bude prikrivena onom javnom pucnjavom napolju.

Koristeći obijački alat iz svoje torbe, on je prilično lako otvorio zadnja vrata banke i isto tako ih zatvorio za sobom. I dok je svetlost vatrometa sa gradskog trga bacala dovoljno svetlosti kroz bančine prozore, Kid je munjevito radio. Za tren oka je provalio odeljenje sa sefovima i namestio dinamit oko brave kase. Iz direktorove kancelarije uzeo je veliki teški tepih i prebacio ga preko kase kako bi njime prigušio eksploziju. Pripalio je fitilje i povukao se u drugu prostoriju očekujući eksploziju.

Dinamit je eksplodirao skoro u istom trenutku kada je čitav grozd šarenih raketa za treštao iznad trga, tako da ni sam Kid nije mogao da odredi koja je eksplozija bila jača.

Kid je nastavio hitro da radi. Skinuo je tepih sa kase i oprobao da li će se lako otvoriti vrata na njoj. Ona su bila razdrmana, ali su se još držala na masivnim šarkama.

Odmetnik kratko i oštro opsova i sačeka novi blesak raketa sa ulice da bi osmotrio prepreku. Onda zabrinutost sa njegovog lica iščeze.

Vrata su zaista bila razbijena. Samo ih je sopstvena teži-

na držala u ležištu. Kidovi pokreti postadoše brzi i vešti, ali i nečujni. Njegove čizme, umotane u komade vreće, nisu proizvodile nikakav šum, mada je pored one buke napolju on to smatrao suvišnom predostrožnošću.

Zgrabio je iz torbe kratku gvozdenu polugu i navalio njom na vrata, sve dok ova nisu sasvim popustila. Onda je uzeo slepi fenjer i, služeći se mlazom svetlosti, počeo da pretražuje sadržinu velike kase. Najzad se osmehnuo.

Krupne novčanice, ali ne su više krupne, i zlatni novac. Ipak, nije uzeo suviše mnogo zlata. Novčanice nisu smele biti krupne zato što bi imao teškoća u njihovom razmenjivanju, a veća količina zlata predstavljala bi priličan teret za nošenje prilikom bekstva. Kid je, kao i njegov ortak Buč, uvek bio pažljiv i skroman i nikada sebi nije stvarao neprilike te vrste.

Akcije i druge hartije od vrednosti nije ni dirnuo znajući koliko bi imao teškoća u njihovom unovčavanju. Napunio je svoju kožnu torbu plenom, pazeći pri tom da zamo-tuljke sa zlatnicima uvije u novčanice kako mu ne bi zveckali. Pošto je sve to obavio,

podigao je torbe da bi proverio njihovu pogodnost za nošenje. Zadovoljno se osmehnuo što je dobro procenio raspored tereta. Nije mu bilo teško da ih ponese. Njegove čizme, u omotima od krpa, samo su šuštale dok je žurio prema izlazu.

Napolju su rakete i dalje eksplodirale i slale u visinu pregršt raznobojnih varnica, dok je na zemlji sve odjekivalo od eksplozija prangije. Ali, kada je izgledalo da će se akcija za vršiti onako kako je Kid želeo i planirao, naišle su neprilike. Iz uličice pored banke jedna tamna prilika iskrсну iz senke i viknu:

— Stoj tamo! Ko si ti i kuda si krenuo?

Glas je bio pomalo otežao od pića, ali još uvek siguran. Šerifov pomoćnik, prolete Kidu kroz glavu. Ne oklevajući, on pođe pravo prema čuvaru zakona i klateći torbe u ruci, reče:

— Evo čoveka koga sam baš tražio! Da vam čestitam pobedu na izborima, šerife.

Kid je bio skoro siguran da ga šerifov pomoćnik nije video kada je napuštao banku i sada je pažljivo položio torbe na zemlju i polako se uspravio.

U tom trenutku vatromet je za trenutak prestao i posle onolikog bleska šarene svetlosti, mrak koji je zavladao bio je nenaviklim očima još gušći i potpuniji.

Kariko Džons — to je bio on — kresnu šibicu i obasja nasmešeno lice mladog čoveka.

— Ti kao da si mi poznat, prijatelju — rekao je zvaničnim glasom. — Šta tražiš ovde? Da vidimo šta imaš u tim torbama!

— Tražim neki hotel — odvrati Kid, praveći se da je pijan. — Zna li neki hotel? Nešto dobro, razume se.

— Ima ih nekoliko u glavnoj ulici, a i ovde, na trgu — odgovori šerifov pomoćnik. — samo što nije svanulo?

— Nego, šta će ti hotel kada samo što nije svanulo? Šerifov pomoćnik je to više govorio da bi umirio savest nego što je bio sumnjičav u trenutku kada je praznično raspoloženje obuhvatilo čitav grad.

Ali, tada svetlost njegove šibice koja je dogorevala obasja za trenutak Kidove noge. Pomoćnik izvuknu:

— Hej, zašto si umotao čizme tim krpama?

Nikada nije dovršio pitanje.

Pomoćnik je samo jeknuo, zakašljao se i presamitio. Revolver, koji je mahinalno zgrabio, ostao je u njegovoj futroli.

Čim je čovek pao, Kid nogom ugasi šibicu i obazre se oko sebe. Ništa se nije micalo i on odahnu.

Sagao se, obrisao oštricu svog noža o odeću nepomičnog čoveka i vratio ga u skrivenu kaniju. Onda je mirno podigao torbe i uputio se prema ulici, gde je za trenutak zastao na uglu.

— Proklete krpe! — prisećio se odmetnik. — Zbog njih umalo nisam nastradao.

Hitro je smaknuo krpe koje su mu štitile čizme i sa torbom u svakoj ruci, zviždučući, produžio niz glavnu ulicu u pravcu železničke stanice.

Vatromet se nastavio. Nebo je bilo išarano raznobojnim plamenovima raketa. Razdragana gomila je oduševljenim povcima pratila svaku uspelu svetlosnu figuru.

Niko od njih nije obraćao pažnju na čoveka sa torbama koji je žurio prema železničkoj stanici.

Svečani banket u odvojenoj sali iza saluna »Medison« bio je u najvećem jeku. Svaki čas bi neko ustajao, držao zdravi-

cu i pozdravljao ponovo izabranog predsednika opštine. Šerif Alvo Glen je bio i sam jedan od govornika i sada je zadovoljan sobom i svojim govorom neumorno jeo i zalivao zalogaje odabranim vinom.

Taman se šerif mašio rukom da dohvati bocu i napuni svoju čašu, kada ga neko dodirnu po ramenu. Nezadovoljno se okrenuo zbog ovog ometanja i ugledao prebledelo lice svoga drugog pomoćnika Gala Frenka.

— Šta je? — nabusito ga upita šerif.

— Dođite na trenutak, šefe — pozva ga Frenk.

Šerif mrzovoljno baci svoj salvet na sto, odgurnu stolicu i ustade, pa sa pomoćnikom ode u dalji ugao dvorane, gde su bili izvan domašaja ušiju gostiju oko stola. To je bila nepotrebna opreznost, jer niko nije obraćao pažnju na šerifov odlazak.

— Šta je? — nabusito ponovi šerif Glen.

— Ubijen je Kariko — tiho reče Frenk. — Našli su ga u uličici pored banke.

— Kako? — zagrcnu se šerif. — Kada...

— Našao ga je jedan prolaznik. Dotrčao je u kancelariju da mi javi.

Šerif zgrabi svojom masivnom šakom pomoćnika za grudi košulje i počeo da ga drmuša.

— Ko ga je ubio? — besno je mucao šerif. — Zašto?

— Kariko je još bio živ kada ga je našao onaj čovek — objašnjavao je pomoćnik. — Rekao mi je da ga je ubio tip koji se zakačio s vama preksinoć u salunu »Foli«.

— Šta? — dreknu šerif i njegov glas nadjača buku oko stola. Neke glave se okretoše prema njima. — Pa, to je čovek saveznog šerifa Džoa Leforta!

— Ne znam... ne znam — počeo da muca Frenk. — Tako je bar onaj čovek preneo poslednje Karikove reči.

— Do đavola! — eksplodira šerif. — Idem odmah u kancelariju.

Šerif je već krenuo prema izlazu iz dvorane, kada ga pomoćnik uhvati za ruku i zadrža.

— To još nije sve, šefe. Op-ljačkana je i naša banka.

— Kako?!

— Kada sam otrčao u onu uličicu pored banke i utvrdio da je Kariko mrtav, palo mi je na um da obidem i banku. Bilo mi je sumnjivo što je naš čovek stradao u njenoj blizi-

ni — žurno je objašnjavao Fre nk. — Zadnja vrata su bila obijena.

— I? nestrpljivo ga je požurivao Glen.

— Ušao sam unutra... Soba u kojoj se nalazi kasa bila je obijena, a kasa razvaljena dinamitom. Nisam gledao unutra, ali sam video na patosu razbacane novčanice.

— Znači, Kariko je presreo pljačkaša i ovaj ga je ubio — polako reče šerif. — Moram da obavestim Stokvela. Ti trči u kancelariju i prikupi ljude za poteru.

*

* *

Grupa jahača na zadihanim prašnjavim konjima isprečila se na drumu koji je vodio za Selimu da bi dočekala usamljenog putnika. Svi su bili teško naoružani, a na čelu je jahao šerif Ajvo Glen, kome se na mesečini presijavala metalna šerifska zvezda.

— Onaj mi konjanik izgleda prilično miroljubivo — pro gundā jedan član potere. — No si slamni žirado — šešir. Sigurno nije momak koga tražimo.

— To nisam ni mislio — razdraženo odvrati šerif Glen. — Pripitaćemo ga da li je nekoga sreo ili primetio.

Nepoznati konjanik se uskoro u trku približi njihovoj grupi. Kada vide da je u pitanju potera, on se kratko osmehnu.

— Stani, prijatelju! — viknu šerif. — Jesi li sreo nekoga uz put?

— Pa, prošao sam pored nekolicine putnika — glasio je odgovor dat mirnim, školovanim glasom. — A da li ste vi nekoga sreli ispred mene?

— Pa, valjda vidiš da smo potera! — prasnu šerif. — Gonimo nekoga i možda bi nam ti mogao pomoći da ga uhvatimo. Dakle, pričaj šta si uz put video? Kada smo već kod toga, reci ko si i kuda putuješ.

— Vidim da sam zakasnio — tužno se osmehnu pridošli ca, pa skide svoj slamni šešir i počeo nadlanicom da briše oznojeno čelo. — Vi ste sigurno šerif iz Stoktauna? Izgleda da je kod vas opljačkana banka, zar ne?

— Da — iznenađeno se trže šerif Glen. — Mi gonimo pljačkaša. Ubio mi je pomoćnika! Nego, otkud ti to znaš?

— Pa, jurio sam ovamo da sprečim tu pljačku — odgovori nepoznati vraćajući svoj še-

šir na glavu. — Dolazim iz Selime, a pre toga sam bio u Santonu. U oba ova grada opljačkane su banke. Jurio sam ovamo da sprečim i treću pljačku... Na žalost, uzalud.

— Ma, ko ste vi? — ponovo upita šerif iz Stoktauna, ali ovoga puta mnogo učtivijim glasom.

Nastala je tišina, koju je na rušavalo samo frktanje zadihanih konja, a onda nepoznati razmače svoj somotski kaput i na njegovom prsluku ukaza se značka saveznog šerifa.

— Ja sam Džoe Lefort — predstavio se.

— Lefort!? — promuca Glen. — Savezni šerif Lefort! Pa, ja sam dobio vaš telegram o bekstvu Buča Kasidija... U gradu se zatim pojavio čovek koji se predstavio kao vaš pomoćnik...

— Kakav Lefortov čovek! — nervozno se umeša Glenom pomoćnik Gal Frenk. — Ta hula je opljačkala banku i ubila Karika.

— To je bio Sandens Kid, kolega — polako reče Džoe Lefort. — Njegov ortak Buč Kasidi pomogao je u pljački banke u Santonu, a onda preduhitrio svoje ortake i oteo im plen u Selimi. Zatekao sam ih onesvešćene pored otvorene ka

se. Njihov vođa Bler Šuger je ubrzo došao svesti i odmah mi rekao kako će u Stoktaunu Sandens Kid takođe opljačkati banku.

Šerif Glen besno opsova i pljunu na prašnjavi drum.

— To je i učinio. Ja, budala, nisam poverovao jednoj do stavi koja nas je opominjala da će banka biti opljačkana.

— To vam je poslao Bler Šuger — objasni Lefort. — Hteo je da se osveti Sandensu Kidu i da mu preko vas namesti zasedu.

Šerif Glen produži da psuje, a onda se priseti da pred sobom ima čuvenog šerifa, pa se trže i izvinjavajući reče:

— Malo sam nervozan, Leforte. Tek što su me izabrali za drugi mandat, a dogodila mi se pljačka banke.

— Na ovoj strani nema Sandens Kida — odgovori Lefort.

— Ni na ovoj Buča Kasidija — odgovori istim tonom Glen. — Šta predlažete, Leforte?

— To znači da su obe hulje udarile drugim pravcem — odgovori savezni šerif, koji nije zaboravljao svoju obavezu da neće goniti Buča i Kida na teritoriji Arizone zato što mu je odmetnik poklonio život.

Glasno je produžio: — Predlažem da svi odemo u Stoktaun. Izjutra ćemo se dogovoriti šta da preduzmemo.

I velika potera okrete konje pa u laganom kasu počeo da se vraća putem kojim je došla. Napred su jahali Džoe Lefort, a iza njega, pognutih glava, šerif Glen i pomoćnik Frenk.

Neko je tiho počeo da psuje. Kada se šerif obrecnu na ljude iz potere, ovi ućutaše i do Stoktauna niko ne progovori ni reči.

Dva dana posle ovih događaja, u ponedjeljak, negde oko podneva, iz jedine berbernice u gradiću Haket izašao je jedan mlađi čovek u elegantnom crnom odelu i sa unakrst pripasanim koltovima, čije su futrole provirivale ispod peševa dugačkog crnog kaputa. U ruci je držao isto tako crn šešir sa širokim obodom.

Čovek zastade i još jednom pogleda u izlogu berbernice svoj lik, kao da mu nisu bila dovoljna ogledala u lokalima. Za dovoljno je prešao prstima preko plave kose, kao da se divi njenoj boji zrelog žita i onda je pažljivo stavio šešir na glavu. Prišao je drvenoj gredi po

red trotoara i odvezao uzde je dnog lepog kestenjastog ždrepcu, o čijem su sedlu bile okačene dve torbe. Lako se bacio u sedlo i poterao konja prema izlazu iz naselja.

Na vratima barbernice pojavio se vlasnik radnje i otprati pogledom svoju mušteriju. Zavrteo je glavom i glasno rekao:

— Što su ti čudni ovi mlađi ljudi. Šta mu je bilo da ona ko lepu plavu kosu ofarba u crno?

Berberin se još uvek bavio ovim problemom, a njegova mušterija je već bila daleko odjahala izvan grada, kada u radnju uđe jedan građanin i još sa vrata raširi novine. Bio je to nedeljni broj »Jutarnjeg dobošara«, koji je izlazio u Jumi.

— Vidi šta ovde piše, Se-me! — počeo je čovek sedajući u berbersku stolicu pred velikim ogledalom.

Berberin vešt看 pokretom prebaci beli ubrus preko grudi mušterije i, dok mu ga je kačio iza vrata, počeo je i sam da čita krupne naslove sa prve strane: »SANDENS KID PONOVO U AKCIJI! OPLJAČKANA BANKA U STOKTAUNU! UBIJEN ŠERIFOV POMOĆNIK!«

Sa velikim interesovanjem, mušterija je glasno čitala novinski izveštaj. U njemu je bilo opisano kako je razbijen bančin sef i opljačkano dvadeset hiljada dolara u gotovom. Telo šerifovog pomoćnika Karika Džonsa pronađeno je u sokačetu pored bančine zgrade. Ova pljačka se dovodila u vezu sa pljačkama banaka u Stantonu i Selimi, koje je, navodno, izvršio Kidov ortak Buč Kasidi sa svojim pomagačima. Buč Kasidi je nekoliko dana pre toga pobjegao iz zatvora u Jumi, gde je izdržavao kaznu od dvadeset godina robije.

Berberin Sem je sve ovo čitao i vrteo glavom, ali je istovremeno veštim pokretima ruku sapunjavao lice mušterije. Tek kada je čovek u stolici okrenuo drugu stranu novina, na kojoj se nalazila slika dvojice odmetnika, berberin zapanjeno zinu. Pa, taj plavokosi čovek sa brčićima, koji je stajao pored zloglasnog Buča Kasidija, nije bio niko drugi do mušterija koji je maločas u njegovoj radnji skinula crnu boju sa glave i vratila kosi prirodnu plavu boju.

— Daj te novine, Džime! — dreknu berberin i istrže novine iz ruku zapanjene mušterije. Otrčao je do ulaza u ra-

dnju, gde je podnevno sunce bleštalo, i na njegovoj svetlosti bolje osmotrio sliku ispod koje je mogao da pročita sledeće upozorenje vlasti: »Odmetnik Sandens Kid ušunjavao se u Stoktaun prerušen u trgovačkog putnika. Svoju karakterističnu plavu kosu pljačkaš je obojio u crno, pa se, čak, lokalnom šerifu drsko predstavio kao pomoćnik saveznog šerifa Džoa Leforta. Skreće se pažnja svim građanima i vlastima da motre na ovu dvojicu opasnih pljačkaša i ubica, koji se još nalaze na teritoriji države Arizone. Svakome ko prijavi vlastima bilo kakvo obaveštenje o kretanjima dvojice bandita dobiće nagradu od hiljadu dolara. Za hvatanje živih ili mrtvih odmetnika, raspisana je nagrada od pet hiljada dolara«.

Berberin okrete svoje preble delo lice čoveku koji se zvao Džek i u međuvremenu ustao iz stolice i došao do vrata.

— Mogao bih glavu da dam da mi je maločas u radnji bio niko drugi do Sandens Kid! — uzviknu berberin.

Zatim je, vitlajući novinama, izjurio iz radnje i u punom trku potrčao prema kancelariji lokalnog šerifa, koja se nalazila otprilike na sredi-

ni prašnjave glavne ulice Haketa.

— Šerife! Šerife! — zavapio je berberin upadajući u kancelariju, gde je jedan stariji čovek prosedih brkova sedeo za stolom i neraspoloženo buljio u prašnjavo prozorsko staklo išarano ispljuvcima muva.

— Šta je? — nezadovoljno se okrete prosedi šerif. — Da nije neki požar?

— Kakav požar! — obrecnu se berberin i tresnu novine na šerifov sto. Prstom je upro u sliku dvojice odmetnika i ukazao na Sandensa Kida. — Ovaj čovek je bio malopre u mojoj radnji.

Sada je bio red na šerifa da se iznenadi. Čuvar zakona skoči iz stolice i unese se berberinu u lice:

— I tek mi sada to kažeš? Gde je taj bandit?

— Prepoznao sam ga tek kada je Džek Mortimer doneo novine u radnju — mirnim glasom objasni berberin. — Ot kud sam znao da perem kosu Sandens Kidu?

— Prao si kosu toj hulji?! — uzviknu šerif. — Na sto jardi od moje kancelarije!

— Čini mi se da ima mnogo više dok sam trčao ovamo — drsko odvrati berberin, kome sedokosi šerif očigledno nije u-

livao neko poštovanje. — Čoveku sam skinuo crnu boju sa kose, podšišao ga i obrijao i zato dobio deset dolara. Moram priznati da je džentlmen iako je odmetnik.

— Umukni, dok te nisam optužio za saučesništvo! — odbru si šerif stavljajući šešir na glavu. — I gde je sada?

— Odjahao je iz grada pre jedno pola časa — objasni berberin. — Ako skupiš poteru, mogao bi još i da ga stigneš. On ne zna da smo ga prepoznali.

— S kim da organizujem poteru? — zastade šerif na vratima. — S tobom? Ili sa onim pijanim Mortimerom? Ostali su svi otišli na rančeve radi žigosanja stoke.

— Zar te ne privlači nagrada od pet hiljada dolara, Brajto? — osmehnu se berberin.

— Ne! — odlučno odvrati šerif vraćajući se za svoj sto. — Uostalom, čuo sam da je taj Sandens Kid gadan strelac... Sada, kada mu je čitava Arizona za petama, neće prezati da smakne ko mu se nađe na putu.

Berberin nezadovoljno odmahnu rukom i izađe iz kancelarije, ostavljajući šerifa Brajta Mejsona da bulji kroz prašnjavo prozorsko staklo.

Šerif se onda trže, još jednom baci pogled na raširene no vine koje je berberin ostavio na njegovom stolu i sa uzdahom reče:

— Eh, da sam mlađi... Da nije hulja kao što je taj Kid i onaj njegov drugar Buč, čovek bi mogao da umre od dosade!

Desetak milja od Haketa, bližu mesta gde se prašnjavi drum Haket — Selima spajao sa krivudavim putem koji je spajao Haket sa rančevima iz oko line, par bistrih plavih očiju primetio je oblačić prašine.

Te oči su pripadale mlađem čoveku koji je sedeo na vrhu omanjeg brežuljka i pažljivo posmatrao okolinu. S druge strane brežuljka, u njegovom podnožju, nalazio se jedan konj. Životinja je stajala pognute glave, a njeno oznojeno telo bilo je oko vrata pokriveno tragovima pene. Čovek na brežuljku očigledno je morao da prekine jahanje, jer mu je konj bio potpuno iscrpljen. Pustio ga je da se povрати i malo odmori, a on je zauzeo osmatračnicu na vrhu, odakle mu se pružao širok vidik po prostranoj preriji.

Nepoznati je svakako imao razloga na ovakvu opreznost. Uostalom, to je i sam glasno potvrdio kada je skinuo svoj neobični šešir nalik na polucilinder i rekao:

— Izgleda da si na kraju puta, Buče. Ako onaj oblak prašine najavljuje poteru, s tobom je svršeno!

Buč Kasidi se diže i, pošto je skinuo svoj smešni šešir, zakloni dlanom oči od sunca, koje mu je u te rane poslepodnevne sate sijalo pravo u oči i pažljivije osmotri onaj oblak prašine na drumu. Onda mu se usne razvukoše u zadovoljan osmeh.

— To je samo jedan jahač — promrmljao je. — Ne verujem da pripada poteri, jer se iza njega ništa ne vidi.

Za svaki slučaj, Buč se spusti s druge strane brežuljka i, pošto je potrbuške legao u suncem sprženu travu, stade da čeka konjanika.

Nešto kasnije, iz daljine se začu topot kopita. Svakog trenutka postajao je jači. Buč vibrirao iz trave. Njegove plave oči su sekundu ili dve napregnuto gledale prema dolazećem konjaniku, a onda se odjednom radosno raširiše. Odmotnik skoči na noge. Uspravio se na vrhu brežuljka i počeo šeširom

da maše jahaču. Pri tom je ispuštao urlike nalik na indijanske ratne pokliče.

Konjanik u malo prašnjavom crnom odelu iznenađeno trže uzde čim su do njega doprli Bučovi krici, ali u sledećem trenutku je prepoznao priliku na vrhu brežuljka i zario mamuze u bokove svog riđana.

Životinja poskoči i u desetak dugih skokova stvori se ispred onog brežuljka. Odozgo je već strčavao Buč. Jahač u crnom odelu skoči iz sedla i jurnu u susret odmetniku.

Prosto su se sudarili u podnožju brežuljka, uhvatili ukoštac, pali u prašjavu travu pa počeli da se valjaju po njoj. Pri tom su se udarali rukama, ne birajući mesta, i gromoglasno se smejali.

Najzad su se razdvojili i zadihano ostali da leže na leđima u travi.

— Do đavola! Ovo je susret! — prvi je došao do vazduha Sandens Kid. — Znaš da sam osećao da ću te danas sresti.

— I ja isto tako — odvrati Buč pridižući se sa zemlje i oslanjajući se na lakat. — Nismo se videli čitavu večnost, Kide.

I Kid sede u travi. Lice mu se naglo uozbilji, kao da mu

je neki oblak prešao preko čela, i on ozbiljnim glasom reče:

— Mislio sam da te više nikada neću ni videti, Buče. Iz Jume je retko ko izašao dok ga nisu pustili.

— Zahvaljujući našem prijatelju Bleru Šugeru, meni je to uspelo — promrmlja Buč i u nekoliko rečenica opisa Kidu svoje doživljaje od bekstva iz tamnice do njihovog susreta. Završio je: — Žurio sam iz Se lime za Stoktaun da te obavestim o Blerovoj nameštaljki. Na žalost, uz put mi je konj slomio nogu i ja sam čitavu noć pešaćio do nekog ranča, gde su mi jedva prodali ovog matorog ždrepcu. Jadnik, samo što nije izdahnuo koliko sam ga terao.

— Glavno je da smo se našli — odvrati Kid. Ustade i počeo da otresa prašinu sa odela.

— Ja sam vozom pobegao iz Stoktauna i noćas izašao u Haketu. Uz put sam se krio i zavaravao trag. Danas sam skinuo proketo crnilo sa kose, kupio ovog riđana i nasumce krenuo ovamo. Ipak, nešto mi je stalno govorilo da idem u dobrom pravcu.

Jedan čas kasnije, pošto se Bučova kljusina malo povratila, dvojica odmetnika su poja

hali konje i udarili putem koji je vodio za Selimu.

— Na ovoj strani nas neće tražiti — objasnio je Buč svoju ideju iznenađenom Kidu. — Sve potere su sigurno otišle prema Stoktaunu i severno od njega. Pre nego što stignemo do Selime, skrenućemo na jug prema Nju Meksiku. Čim nabavimo novog konja, nastavljamo što dalje iz Arizone.

— Ja ne bih bio tako siguran da nas ovde neće goniti — negodovao je Kid, koji se stalno obazirao očekujući da svakog trenutka ugleda prašinu.

— E, pa, ja sam siguran — odvrati Buč i lukavo se nasmeši. — Imamo obećanje jednog čoveka da smo na teritoriji Arizone bezbedni.

— Kog čoveka? — trže se Kid.

— Saveznog šerifa Džoa Leforta — odvrati Buč i zadovoljno se nasmeja. — Znaš, nas dvojica smo postali prijatelji u Santonu.

6.

Nekako u isto vreme kada je berberin Sem izlazio iz kancelarije šerifa Brajta Mejsona, u Haket je ulazio jedan konjanik. Da je na glavnoj ulici gra-

dića bilo više prolaznika, pojava ovog došljaka privukla bi sigurno svačiju pažnju. Čovek je izgledao dežmkast i snažan, a lice mu je pokrivala brada. Jačao je na konju lepog izgleda, boje crne kao gavranovo krilo, sa belim mrljama na prednjim nogama. Kada bi se osmehnuo, njegova brada se širila kao lepeza. Bio je odeven u odelo crne boje, a nogavice pantalo- na imao je uvučene u sjajno očišćene polučizme, dok mu je crni šešir širokog oboda pokrivao glavu, a uširkani okovratnik bele košulje stezao crveni vrat. Po odeći se moglo zaključiti da je neki putujući propovednik jedne od mnogobrojnih verskih sekti koje su u to vreme vrbovale vernike širom Amerike. Da bi potvrdio svoje zanimanje, neobični propovednik je u levoj ruci držao veliku, tvrdo ukoričenu Bibliju, sa utisnutim zlatnim krstom na prednjim koricama. Desna ruka mu je vešto povlačila uzde, kojima se njegov lepi konj poslušno pokoravao.

Čovek u crnom odelu polako stiže do šerifove kancelarije i tu zastade. Obazreo se oko sebe i, pošto nije imao kome da se obrati, jer je glavna ulica Heketa bila pusta na nemi losrdnoj jari popodnevnog su-

na, pridošlica zaustavi konja i hitro skliznu iz sedla. Pošto je prebacio uzde prko grede za vezivanje konja, u dva skoka se nađe pred vratima šerifove kancelarije.

Učtivo je pokucao. Kako mu niko nije odgovorio, čovek u crnom odelu pritisnu kvaku i uđe.

Zatekao je šerifa Brajta Mejsona zanetog u čitanje članka o pljačkama Buča Kasidija i Sandens Kida. Teški korak čoveka u crnom odelu natera šerifa da podigne glavu. Ono što je video pred sobom verovatno nije oduševilo šerifa, jer se na njegovom izbornom licu pojavi kiseo izraz. Još jedan od onih lažnih dušebrižnika koji gledaju da izmame pare lakovnim ljudima, bio je zaključak čuvara zakona u Haketu. Usiljeno ljubaznim glasom, šerif se obrati došljaku:

— Šta mogu da učinim za vas, padre?

Bradati propovednik umesto odgovora privuče jednu stolicu šerifovom stolu i spusti se u nju. Stolica zakrcka pod njegovim teretom. Zatim je bacio pogled na novine ispred šerifa. Kada je ugledao sliku dvojice odmetnika, on upre svojim zatupastim i debelim kažiprstom pravo u nju.

— Zanimaju me ova dva tipa, šerife — rekao je iz basa.

Šerif se trže, pomalo iznenađen silinom propovednikovog glasa, od koga zadrhtaše stakla na prozorima kancelarije. Ipak je bio dovoljno oguglao na iznenađenja, pa je iz navike oštro odvratio:

— A mogu li znati zašto, padre?

— Zato što ih ja gonim, šerife — objasni čovek u crnom odelu. Zatim je spustio svoju masivnu Bibliju na sto i produžio: — Da li si nešto saznao o toj dvojici, šerife?

— Čudno interesovanje za jednog propovednika — pomalo pakosno osmehnu se šerif Mejson. — Koliko ja znam Buč Kasidi i Sandens Kid nisu baš česti posetioci crkve.

— Onda da razjasnimo stvari — progundā malo tišim basom čovek u crnom i zavuče ruku ispod svog kaputa. Onda je izvadio neku vrstu legitimacije sa crvenim koricama i bacio je šerifu na sto. — Iz toga ćeš videti otkuda moje interesovanje za dotičnu dvojicu.

Čim je ugledao njemu već dobro poznatu ispravu, smrknuto lice šerifa Brajta Mejsona postade još mračnije. Knjižica sa crvenim koricama bila

je zloglasna legitimacija još zloglasnijeg soja zlikovaca koji su radili na strani zakona i bili poznati kao »lovci na ucene«. Njihov mnogo popularniji naziv glasio je »lovci na ljudske glave«.

Ne krijući svoj prezir, šerif Mejson prstom gurnu nazad preko stola crvenu knjižicu i progunda:

— Tako, dakle. Lovac na ucene. Čime mogu da vas uslužim, »kolega«?

— Čuo si moje pitanje, prijatelju — zagrme lažni propovednik. — Ponoviću ga: znaš li nešto o ovoj dvojici hulja?

Crvena knjižica nestade ispod kaputa lovca na ljude, a njegov debeli kažiprst vrati se na sliku Buča i Kida u novina ma.

Šerif Mejson već zausti da kaže kako je Sandens Kid malopre boravio u gradu, ali se predomisli i kratko reče:

— Sve što znam o njima, to je iz ovih novina.

Čovek u crnom odelu smesta ustade i bez pozdrava napusti kancelariju. Već je bio u sedlu svog lepog vranca i životinja brzim korakom krete kroz glavnu ulicu Haketa.

Kada se propovednik našao u visini berberskog salona, na čijim je vratima stajao berbe-

rin Sem, nešto zbog izraza na njegovom licu, a možda i zbog nekakvog šestog čula, lažni propovednik trže uzde svog konja i ovaj se zaustavi pored trotoara.

Nekoliko trenutaka njih dvojica su se odmeravali, a onda berberin ne izdrža težinu olovnog pogleda lažnog propovednika i brzo zamuca:

— Ovaj... vidim da ste svračali kod našeg šerifa, padre.

— Tačno — klimnu glavom čovek u crnom. — Tom prilikom sam utvrdio da vašem šerifu nije mnogo stalo do čuvanja zakona i reda.

— Tu ste u pravu, padre — hitro se složi berberin, koji je još bio ogorčen šerifovim nepristajanjem da organizuje poteru za Sandens Kidom. — Eto, nema ni čitav čas kako sam ovde, u svojoj radnji, prao kosu i brijao nikog drugog do Sandens Kida. Odmetnik je posle otišao, a ja sam tek iz novina shvatio o kome je reč.

— I onda? — upita čovek u crnom, a u njegovim sivkastim očima blesnu neki mutan plamičak.

— Onda sam odjurio našem šerifu i rekao mu za odmetnika, ali je on odbio da organizuje poteru.

— Znači, tako — reče sebi u bradu lažni propovednik. — I kažite, prijatelju, da je ta lopuža izjahala iz grada pre ma nje od jednog sata?

Berberin pokaza rukom prema severnom izlazu iz grada, gde se glavna ulica nastavljala prašnjavim drumom za Selimu, i reče:

— Udario je na tu stranu, padre. Taj put vodi za Selimu... Ima još jedan sporedni, ali samo do obližnjih rančeva.

— Čudno — promrmlja za sebe čovek u crnom. — Zašto li je krenuo u Selimu? — Glasnije je dodao: — Ko je taj grešnik i šta je učinio?

— Opljačkao je jednu banku u Stoktaunu i ubio šerifovog pomoćnika — glasio je od govor. — Uostalom, evo vam novina, padre, pa pročitajte o svemu.

Lažni propovednik presavi novine, stavi ih u unutrašnji džep kaputa pa potera konja iz grada. Kada je izbio na drum za Selimu, neko vreme je zamišljeno jahao. Kasnije se osmehnuo i glasno rekao kao da se obraća životinji koja ga je nosila:

— Taj Kid je isuviše mudar za šerifa i sve potere. Suviše je mudar.

Desetak milja ispred lažnog propovednika, Buč Kasidi i Kid sporo su napredovali prašnjavim drumom. Bučov stari konj je jedva vukao nogu pred nogu i zato su obojica odahnuli kada se u daljini ukazaše grupe drvenih kuća koje su naja vljivale ljudsku naseobinu.

Malo zatim, dvojica jahača naiđoše na drvenu tablu na kojoj je crnim slovima pisalo »GR INSTOUN — 1250 stanovnika«.

— Valjda ćemo u ovoj seli naći dobre konje — progundā Buč pošto je pročitao natpis na tabli. — Dobro je što ovde još nije stigao telegraf, pa možemo biti mirni od poternica.

Desetak minuta kasnije, već su stigli do prvih kuća nasele. Prvo što im je privuklo pažnju bila je prilično masivna i prostrana zgrada gradske štale.

Odmetnici skretoše svoje umorne konje kroz široku kapiju i obreše se u velikom dvorištu. Iz kućice pored štale izađe jedan postariji čovek, čije je lice bilo razvučeno u veštački osmeh. Ipak, moglo se primetiti da mu je malo što su se pojavile mušterije.

— Šta želite, momci? — upita ih štalar, prihvatajući uzde njihovih konja.

— Da se pobrinete za ove na še životinje — reče mu Kid si lazeći sa sedla.

— Koliko mogu da vidim, njima je potrebna prilična briga — odvrati štalar, stručno ocenivši stanje konja svojih mušterija. Potapšao je Bučvog ždrepcu po vratu i dodao: — A ovaj je zreo i za penziju.

— Imaš li nešto bolje da nam ponudiš, prijatelju? — osmehnu se Buč i skoči na zemlju. — Željan sam da pojašem nešto čilo i dobro.

Ne rekavši ništa, štalar ih pozva prstom da pođu za njim i nestade u polumračnoj štali.

7.

Posle poduzetog razgledanja ponuđenih konja, Buč i Kid odabraše dva divna riđa ždrepcu, koja svojom bojom nisu bila nikome upadljiva pošto se ta pasmina najviše gajila po čitavom Divljem zapadu. Promenili su i sedla i uzeli nova u teksaskom stilu, sa velikim kožnim torbama pričvršćenim za sedlo, koje su odmetnicima i te kako bile potrebne.

Dogovorili su se sa štalarom da novokupljeni konji ostanu na njegovoj brizi, ali da sva-

kog trenutka budu spremni za put. Predali su čoveku svoje stare konje i opremu i doplatili mu još po pedeset dolara, pa su tako svi bili zadovoljni obavljenom transakcijom.

Držeći svoje torbe i platnene vreće sa opljačkanim novcem, prijatelji se uputiše pravo do jedinog hotela u Grinstounu, koji je nosio ponosno ime »Feniks«. Ispostavilo se da je samo ime hotela bilo na međunarodnom nivou, dok je komfor koji se nudio gostima predstavljao uobičajenu mešavinu prljavih i steničavih soba, sa retko menjanom posteljinom. Ali, kada Kid baci na pult de belom portiru nekoliko zlatnika, stvari počese hitro da se menjaju. Jedna, dotle pospana, debela žena jurnu na sprat no seći kofe, metle i krpe, a portir njenu akciju proprati sledećim rečima:

— Za jedan čas sve će biti kao u Njujorku, gospodo! Ako ste raspoloženi za jelo, naš restoran u prizemlju ponudiće vam najbolje specijalitete Arizone.

— To ćemo kasnije odlučiti — oprezno odvrati Buč, koji je specijalitetima Arizone smatrao i pečene iguane. — Doći ćemo kroz jedan sat, prijatelju.

Onako prašnjavi i opterećeni torbama, dvojica prijatelja prvo otkriše lokalnog berberina i ovaj ih radosno odvede u prostoriju iza lokala. Uskoro su se smestili u dve velike limene kade pune tople vode. Mirišlja vi sapuni bili su im pri ruci.

Dok su se oni kupali, berberinova žena navalila je da čisti i pegla njihova odela i ona su ih spremno dočekala pri izlasku iz kada. Čak je berberin u međuvremenu otrčao do obližnje bakalnice i tamo odmetnicima kupio po nekoliko košulja i donjeg rublja.

Čisti i osveženi, oni presvu-koše rublje i obukoše nove košulje. Pošto su navukli čista odela, predoše u berberenicu, gde ih vešti majstor za tren oka obrija i podšiša.

— Osećam se kao nov — za dovoljno reče Buč kada su izlazili iz berbernice noseći svoje teške torbe.

— I ja kao da sam ponovo rođen — složi se Kid, a onda se namršti jer su mu torbe smetale pri hodu. — Moramo nekako da sredimo ovaj naš prtljag. Zbog njega sam nekako sputan i nepokretan.

— Prvo ćemo probati kuhinju našeg dičnog hotela — predloži Buč.

Pošto mu je drug ćutke dao pristanak, oni se vratiše u »Feniks«. Iako sunce još nije bilo zašlo, u restoranu se služila večera.

Prijatelji naručiše jelo. Dok su ga čekali, skraćivali su vreme viskijem.

Dok su dvojica odmetnika gasila žeđ i utoljavala glad u hotelskom restoranu, u Grinstounu je na lepome vrancu ulazio lažni propovednik, inače lovac na ucene Hač Vodren.

I on je prvo svratio do gradske štale, jer mu je konj bio umoran i sav prašnjav. Popodnevni odmor bio je završen, život se vraćao u grad.

Ispred gradske štale lenčario je njen vlasnik, zadovoljan što je obavio dobar posao sa dvojicom stranaca. Perorezom je deljao parče drveta. Kada se lažni propovednik zaustavi preko puta njega, on mu dobroćudno klimnu glavom.

Čovek u crnom raširi svoju bradu kao lepezu i takođe se nasmeši.

»Šta li ovaj pop traži u Grinstounu?« pomisli štalari. Njihov grad odavno nije spadao među naselja puna terora i ubijanja, a i štalari je sam tvrdio da je Grinstoun ukroćen i da mu predstoji lepa budućnost.« Možda je došao da obra

đuje i smiruje kaubojske duše, zaključí štalar.

Klimnuvši mu glavom, on prestade da delje ono drvo i, okrenuvši se prema otvorenim vratima štale, viknu:

— Hej, Džime! Prihvati konja ovom džentlmenu!

Zatim, štalar, koji se zvao Čak Ozborn, još jednom odme ri pridošlicu u crnom i produži da delje drvo. Jedan mladi štalski momak pojavi se na svetlosti sunca. Lice mu je bilo tupo i bezizrazno, ali pokreti hitri i precizni. Pošavši za Džimom u štalu, lovac na uce ne naredi momku šta treba da uradi sa njegovim konjem. Debeli Ozborn, koji je takođe ušao za njima, primeti:

— Drago mi je što ovo čujem, padre. Simpatišem ljude koji se pre svega brinu za svoje konje.

— Pa, jadne nemušte životi nje zaslužuju takvu brigu — svečano izjavi lažni propovednik.

— Mislite li da se duže zadržavate u našem gradu? — upita štalar.

— Ja sam putujuća ptica — skromno priznade Vorden. — Danas ovde, sutra onde, gde god me odredi moj poziv. Nego, čini mi se da nemate mnogo posla u štali.

— Kako da nemam? — ljutnu se štalar. — Malopre sam uslužio dvojicu stranaca i prodao im konje koji nimalo ne zaostaju za vašim vrancem.

— Dvojicu, rekoste? — trže se Vorden. — Da nije jedan od njih plavokos, a drugi nosi smešan šešir?

— Tačno ste ih opisali, padre — isceri se štalar. — Da, to su baš oni. Da vam nisu poznanici ili prijatelji?

— Pre bi se reklo da sam upoznat s njima — reče svojim dubokim glasom Vorden. — Verovatno ste dotičnoj dvojici preporučili neki hotel?

— Nisam imao šta da im preporučujem — odvrati štalar. — Ovde postoji samo jedan hotel i zove se »Feniks«. Morate reći vlasniku da sam vas ja poslao.

Pošto je ostavio konja u gradskoj štali, lovac na ucene uputi se prema hotelu, noseći preko ramena kožne torbe sa sedla.

Hotelski hol je bio skoro ispunjen izgrebanim pultom i fikusom koji je rastao u jednoj zemljanoj saksiji. Preostali prostor ispunio je Vorden svojom telesinom. On se namršti kada vide prašnjavu pokunjenu biljku kako tavori u mračnom uglu.

Ritnuo je nogom drveni pult. Na ovaj zvuk pojavi se vlasnik. Da bi stigao do pulta, vlasnik Pop Kantrel morao je da se provuče između Vordena i fikusa. Ne trošeći reči, gurnu pred njega knjigu gostiju i spusti jedan ključ na pult. Čovek u crnom se upisa kao Hač Vorden i završi potpisivanje kitnjastom kvržicom.

— Imam utisak da je ovaj grad lep, gospodine — ljubazno reče lažni propovednik. — Izgleda da ovde stanuju dobri ljudi i da im poslovi lepo idu.

— Pa, donekle ste u pravu — klimnu glavom Kantrej. Izvadio je iz džepa komad duvana za žvakanje, odgrizao do bar deo i ostatak strpao natrag. On je bio visok i mršav, tužnog izraza lica, sa opuštenim brkovima koji su mu pokrivali usta. Ukoliko mu je bilo milo što vidi jednog gosta, on je to svoje zadovoljstvo bez teškoća prikrrio. — Hotel mi je skoro prepun, ali u restoranu ima novih gostiju.

Vorden ga pogleda kao da mnogo ne veruje njegovim rečima, ali se odjednom ćutljivi dugajlija okrete, pogleda kroz prašnjavi prozor na ulicu i reče svojim monotonim glasom:

— Eno baš dvojice mojih da našnjih gostiju! Vidim im po

licima da su zadovoljni hranom u našem restoranu. Mogli biste i vi da probate, padre.

Hač Vorden se okrete i na rumenim zracima kasnog popo dnevnog sunca vide dvojicu od metnika kako prolaze drvenim trotoarom i ulaze u salun »Medison« preko puta hotela.

— Ko su ta dvojica? — upita lovac na ucene, koji je sa zadovoljstvom konstatovao da ga je njih iskusnog tragača doveo na pravo mesto. Sandens Kid i Buč Kasidi bili su pred samim njegovim nosem.

— Rekao bih da su to momci koje biste vi mogli da obrađujete, prečasni — reče vlasnik hotela i pljunu na prašnja vi pod. — Verovatno bi uspeli da zalutale ovčice vratite na poštenu put. Što ne biste upotrebili tu Bibliju pod pazuhom?

Vorden prestade da se smeši i hladno odvrati:

— Dakle, zato ste me tako merili, prijatelju?

— Da — klimnu glavom Kantrej. — Znate, ja nisam juče rođen, »padre«. Imao sam već u rukama takve Biblije. U njoj sigurno krijete kolt, zar ne?

Lovac na ucene se vidno trže i lice mu se smrče. Bio je tako brzo pročitao. Grmnuo je:

— Da možda ne sumnjate kako nosim i revolver ispod kaputa?

— Šta imam da sumnjam?

— progundā Kantrej. — Jasno vidim da tamo nosite revolver. Ako ste vi pop, onda sam ja slavuj iz bare.

Lažni propovednik se dovoljno pribrao od neprijatnog raškrinkavanja i pokušao da se vrati u svoju staru ulogu:

— E, pa, stvari nisu uvek takve kao što izgledaju, prijatelju. No, bez obzira na vašu primedbu, ja sam miroljubiv čovek koji je prinuđen da u ova pokvarena vremena putuje naoružan. Nego, da li je taj vaš salun »Medison« siguran za ljuđe moga kova?

Pop Kantrej se pakosno osmehnu. Čitavog dana mučio ga je čir i sada je prosto uživao što može da iskali svoj bol na nesimpatičnom tipu kakav je bio lažni propovednik.

— Da sam vam majka, ne bih se mnogo brinuo za vas — reče Kantrej. — Ali, ako smerate nešto protiv one dvojice momaka, onda se pripazite. Onaj plavokosi je pravi otrov. Ubica! A i onaj sa polucilindrom nije naivan.

Hač Vorden se samo kiselo osmehnu. »E, prijatelju, da znaš ko su ta dvojica, ne bi me

zavitalavao«, pomislio je u sebi. »Inače, moram da ti priznam da si dobar poznavalac ljudi«.

Uzeo je ključ od svoje sobe sa pulta i nehajno rekao:

— Ako su ta dvojica tako opasna, nadam se da mi niste dali sobu koja je pored njihove. Ne bih želeo da spavam u tako rđavom susedstvu.

— E, baš sam vam dao sobu pored njihove — još pakosnije odvrati Kantrej. — Ne zaboravite da poduprete vrata stolicom. Ko zna šta može noću da se dogodi?

Praveći se nezadovoljan, Čak Vorden krete stepenicama na gornji sprat. U sobi je likovao. Zajedljivi vlasnik hotela samo mu je učinio uslugu što ga je smestio pored sobe dvojice od metnika. Tako je mogao da motri na njih i da tačno zna kada će napustiti hotel.

— A možda će mi se ukazati prilika i da ih smaknem na spavanju — mrmljao je sebi u bradu lažni pop otključavajući vrata svoje sobe.

Namršteno je osmotrio prljavu prostoriju, koja nije dobila tretman kao soba dvojice od metnika.

Vorden baci svoje torbe na postelju i spusti masivnu Bib-

liju na rasklimani sto. Rasklopio je veliku knjigu. Unutar knjige stranice su bile isečene, tako da se u sredini nalazio veliki šuplji prostor, dovoljan da se u njega smesti masivni kolt sa nešto skraćenom cevi. Kada bi se knjiga zaklopila, spolja je delovala kao i svaka druga Biblija i nije obećavala smrt neobaveštenim ljudima.

Lovac na ucene s treskom zaklopi Bibliju i progunda:

— Prokleti hotelijer! Za tren oka ga je prozreo. Valjda neće izbrbljati onoj dvojici o njemu.

Skinuvši svoj crni kaput, Vorden otkopča i futrolu ispod pazuha, u kojoj se nalazio još jedan kolt sa skraćenom cevi, i onda se umorno baci na postelju. Neko vreme je ležao sklopjenih očiju i razmišljao.

Do sada ga instinkt lovca na ljude i dugogodišnje iskustvo nisu prevarili. Čim je u Jumi saznao za bekstvo Buča Kasidija i u Stoktaunu za pljačke banaka, udario je pravcem potpuno suprotnim od kretanja potera razaslatih za dvojicom odmetnika.

— Dobro sam postupio — glasno reče Vorden. — Ptičice se vraćaju na mesto zločina, jer su sigurne da ih tamo neće tra

žiti. I ne sanjaju da sam ja tako blizu njih. Sa dva metka mogao bih da zaradim pet hiljada dolara.

Iz ovog prijatnog razmišljanja Vordena trgoše koraci ispred vrata i razgovor.

Onda se vrata susedne sobe otvoriše i ona dvojica uđoše unutra.

Vorden skoči sa postelje, na prstima priđe drvenom zidu koji je razdvajao sobe pa priljubi uho uz njega. Sasvim jasno mogao je da čuje razgovor koji su dvojica odmetnika vodila jedva koji metar daleko od njega.

— Krajnje je vreme da se otarasimo ovih torbi, Buče — reče jedan odmetnik, očigledno Sandens Kid. — Smučilo mi se da teglim tolike hiljade dolara.

— Da, tu ćemo odmah nešto preduzeti — složi se Buč.

Pri pomenu dolara, Vordenove oči izgubiše svoj mutni sjaj i pretvoriše se u dva užarena plamčića. Znači, odmetnici su sa sobom vukli i opljačkani plen iz banke. »Ako ih sada sredim, obezbediću se za čitav život«.

Vorden pređe jezikom preko debelih usana i na prstima se vrati do postelje. Tamo je seo

i uzdržavajući disanje nastavio da osluškuje šta se događa u susednoj sobi.

8.

Buč istrese sadržinu svoje platnene vreće, u kojoj se nalazio novac pokupljen iz banke u Selimi. Kid sa svoje strane otvori kožnu torbu, iz koje ispadoše fišeci sa zlatnicima, umotani u dolarske novčanice.

— Novine su javile da sam digao dvadeset hiljada dolara u Stoktaunu — nasmeja se Kid. — Valjda su pošteno napisali. Ja nisam stigao ni da ih prebrojim.

— Ni ja svoj plen — odvrati Buč i počeo da sređuje svežnjeve novčanica iz platnene vreće. Kid prionu da sabira svoj udeo.

Neko vreme čulo se samo glasno mrmljanje dvojice odmetnika, kojima je matematika od uvek bila slaba strana. Ovo sabiranje predstavljalo im je izuzetan napor. Buč se čak i preznojio.

S druge strane tankog drvenog zida, lovac na ucene Hač Vorden nervozno se meškoljio na postelji iščekujući neki glas niji rezultat ove računske operacije.

Najzad Buč odahnu i svečano saopšti ishod svojih sabiranja:

— Ovde imam dvadeset dve hiljade i trista dolara. Potrošio sam samo nekoliko stotina.

Kid je bio mnogo sporiji jer je morao pažljivije da prebrojava zlato, ali je i on uskoro bio gotov.

— Sve u svemu, ovde ima šest hiljada dolara u zlatnicima od po dvadeset dolara i četrnaest i po hiljada u hartijama.

— Pa, i nije loše — zadovoljno klimnu glavom Buč. Za njih nevidljivi Hač Vorden radosno je mljackao debelim usnama, a u ušima su mu još zvonile malopredšnje cifre.

— Prvo ćemo napuniti pojaseve. Što pretakne, negde ćemo sakriti — predloži Kid. — Ja više neću da vučem ove torbicine.

Dvojica odmetnika skidoše kapute i košulje i ispod potkošulja otkopčашe specijalno načinjene pojaseve od tanke kože sa puno pregrada za čuvanje novčanica i metalnog novca. Mogli su lepo da se priljube uz telo. Bilo ih je nemoguće ukrasti.

Pripalo im je po sto pedeset zlatnika od po dvadeset dolara, koji nađoše mesta u džepovima pojasa. Tome su dodali još po

četiri hiljade dolara u novčanicama. U pojasevima više nije bilo mesta.

Na postelji je preostala zamašna gomila novca, preko dvadeset pet hiljada dolara, uglavnom sitnijih novčanica.

Buč vešto spakova taj novac u svežnjeve, onda ih pažljivo poređa u onu platnenu vreću, pa je lepo presavi i uveza koma dom kanapa, tako da je sada predstavljala praktičan paket za nošenje.

— Ovo će stati u jednu od torbi na sedlu — reče Buč. — Više nećemo padati u oči.

Navukli su košulje i kapute i pripalili cigarilose kojima su se snabdeli u hotelu. Buč izvadi iz torbe bocu viskija kupljenu u salunu i odmetnici odahnuše posle napornog rada. Uživali su u viskiju, koji im je opuštao nerve.

Posle nekog vremena Kid promrmlja:

— I kuda ćemo sada?

— Pravo u Meksiko — odvrati Buč. — Ja ne bih dugo iskušavao strpljenje Džoa Leforta.

Pri pomenu imena čuvenog sa veznog šerifa, u susednoj sobi Hač Vorden načulji uši.

— I kažeš da si ga imao u rukama, ali si mu ipak poklonio život? — još se čudio Kid.

— Zauzvrat je odećao da nas neće goniti dok smo u Ari zoni — potvrdi Buč.

— Ja bih ipak izbegao Tuson — zavrte glavom Kid. — Tamo ima previše čuvara zakona. Bolje bi bilo da skrenemo prema zapadu, pređemo reku Gilu i prebacimo se u Meksiko kod Nogalesa.

— Da, to bi bilo najbolje. Samo, ja ne bih sa ovim novcem prelazio granicu. Mogli bismo da naletimo na straže, pa da izgubimo pare ako nam pogode konje.

— Da — klimnu glavom Kid. — Lefort će sigurno obavestiti graničare prema Meksiku, i oni će nas tamo čekati. Moraćemo pare da zakopamo negde pre Nogalesa.

Napolju se veče lagano spuštalo. Onda je sunce naglo zašlo. Posle kraćeg sumraka nastala je zvezdana prerijska noć sa punim mesecom, prema kome su zavijali bezbrojni kojo ti.

Buč zevnu i protegli se.

— Ja ne bih nikud izlazio — promumlao je. — Umoran sam, a sutra pre sunca nastavljamo put. Treba da obiđemo Tuson pre mraka, a po podnevnoj vrućini nećemo moći brzo da jašemo.

Kid samo klimnu glavom, pa zbací kaput i šešir preko stolice, svuče čizme i leže u jednu postalju.

Buč je učinio isto. Pre nego što će leći, on iz navike uze drugu stolicu i zatače je naslonom ispod brave na vratima, tako da se ona nisu mogla bez buke otvoriti. Prethodno je okrenuo i ključ.

Uskoro se glasno hrkanje dvojice umornih odmetnika mešalo sa dalekim zavijanjem kojota u preriji.

Hač Vorden je ležao i grozničavo razmišljao. Vrlo dobro je znao da će samo sledećih nekoliko dana imati priliku da likvidira odmetnike i dočepa se njihovih para. Bio je čvrsto odlučio da ih likvidira iz zasede ili na spavanju, jer je znao da nema nikakvih izgleda u otvorenom sukobu sa revolverašem kakav je bio Sandens Kid.

Minuti su sporo prolazili za lovca na ucene, ali su se ipak pretvarali u časove. Noć je odmicala. Napolju se sve utišalo. I u samom hotelu ovladala je mrtva tišina.

Vorden polako ustade sa kreveta. Prethodno je skinuo svoje kratke čizme. Samo u čarapama, on nečujno ode do vrata, otvori ih i promoli glavu u uzani hodnik. Pošto su mu oči bile na-

viknute na mrak, lako je mogao da se orijentiše. Sa stepeništa je dopirala žućkasta svetlost od noćne lampe u holu. To je Vordenu bilo dovoljno da se sigurno kreće.

Isto tako nečujno prišao je vratima sobe u kojoj su spavali Buč i Kid. Prislonio je uvo na vrata i napregnuto oslušnuo. Sem ravnomernog hrkanja, iznutra se ništa drugo nije čulo.

Lažni propovednik izvadi iz futrole pod pazuhom kolt i olabavi dršku noža u kaniji za pojasom, pa onda slobodnom šakom polako pritisnu kvaku na vratima. Znao je da su ona zaključana, ali je hteo da se još jednom uveri.

Onda je izvadio iz džepa kaputa kalauz i polako ga uvukao u bravu. Ključ sa druge strane bio je okrenut. Vorden ga polako vrati u vertikalni položaj i gurnu tek toliko da napravi mesta svom kalauzu a da ključ ne padne iz brave na suprotnoj strani i napravi buku.

Videlo se da je iskusan u ovakvim poslovima, koji su, pre svega, zahtevali laku ruku i veliko strpljenje. Milimetar po milimetar okretao je kalauz tražeći jezičak brave. Kada ga je našao, isto tako sporo ga je

i okrenuo, pazeći da ovaj tom prilikom ne zaškripi.

Uz blago škljocanje, brava je otključana.

Vorden odahnu i uspravi se. Vratio je kalauz u unutrašnji džep kaputa i nadlanicom ob-
risao oznojeno čelo. Osetio je da mu je košulja zalepljena od znoja na leđima.

Pošto se pribrao od napora, on zape oroz na koltu i slobodnom rukom pritisnu kvaku. Ali, umesto da se vrata otvore, ona popustiše samo kojih pola inča i tu se zaustaviše.

S druge strane se, očigledno, nalazila neka prepreka koja ni je dozvoljavala da se vrata otvore.

»Do đavola«, pomisli Vorden. »Da nisu dovukli komodu na vrata?« Pokušao je još jednom i, mada su se vrata slabo zakla-
tila, prepreka nije popuštala. »Dabome, to je sigurno stolica ispod kvake«, zaključio lovac na ucene.

Pustio je bravu, svestan da neće moći da otvori vrata a da pri tom ne obori stolicu i tako probudi zaspale odmetnike.

Razočaran, Vorden se tiho vratio u svoju sobu, zatvori vrata za sobom i nezadovoljno sede na krevet, koji zakrcka pod njegovom težinom.

Neko vreme je tako sedeo i razmišljao, a onda mu nova ideja pade na pamet. Pogled mu se zaustavio na otvorenom prozoru, na kome je noćni po-
vetarac lelujaio tanku zavesu.

I dalje neobuven, lažni pro-
povednik priđe prozoru i nagnu se napolje. Mesec je već bio zašao. Pomrčina se činila gustom kao testo, mada je zvezdano nebo ličilo na prosute di-
jamante koji su hladno svetlu-
cali na crnoj baršunastoj po-
zadini vasiona.

Grinstoun je spavao mrtvim snom. Čak su i kojoti prestali da zavijaju iz prerije. Samo je iz gradske štale dopiralo slabozvucanje konja.

Vorden pogleda prema pro-
zoru susedne sobe. I ovaj je bio otvoren, a zavesa, koja je branila pristup noćnim insek-
tima i moskitosima, svaki čas bi nošena povetarcem zalepršala prema ulici.

Njegov pogled skliznu ispod prozora. Tu se nalazio uzani is-
pust. Ispod njega je počinjala nastrešnica nad trotoarom i ulazom u hotel, koja ga je zaklanjala od pogleda sa ulice. Lovac na ucene smesta do-
nese odluku. Trebalo je pre-
ći tih nekoliko jardi duž fasa-
de, upasti u sobu, opaliti ne-

koliko metaka u zaspale odmetnike i, dok bunovni gosti ili vlasnik hotela pristignu on će pare ubijenih odmetnika već prebaciti istim putem u svoju sobu i zatim se vratiti kao izvršilac pravde i ovlašćeni ubica kome pripada raspisana nagrada za glavama od metnika.

Vorden prebaci nogu preko prozorskog okvira i, pošto je neobuvenim stopalom napipao ivicu onog simsa na fasadi, iz vuče i drugu nogu. Ne ispuštajući prozorski okvir, priljubljen uz drevnu fasadu zgrade, on počne inč po inč da se približava prozoru susedne sobe.

Najzad njegova desna ruka napipa okvir tog prozora i prsti ga čvrsto stegoše.

Dalje je bilo već mnogo lakše. Kada se smestio ispod samog prozora, Vorden podiže glavu i pokuša da sazna kakva je situacija u sobi. Hrkanje se i dalje ravnomerno nastavljalo. To je bila glasna potvrda da su odmetnici u dubokom snu i potpuno nesvesni onoga što im se sprema.

Lažni propovednik se nađe pred jednim problemom. Njegovo masivno telo je skoro ispunjavalo čitav prozorski ok-

vir. Da bi se ušlo unutra, morao je da se podigne na ruke i pri tom odskoči od onog uzanog ispusta na fasadi. Strahovao je da tako ne zakači glavom podignuto prozorsko kri-lo i pokvari čitavu akciju.

Opet je došlo do izražaja beskrajno stpljenje kojim je lovac na ucene od prirode bio naoružan.

Napevši svoje snažne mišiće, koji se zategoše kao strune, on se odiže prema prozorskom okviru, polako prebaci gornji deo tela kroz otvor i opirući se stopalama o drvenu fasadu, nekako se dočepa prozorske daske i sede na nju.

Jedva je uspevao da zadrži šumno disanje. Osećao je strahovit umor u rukama. Znao je da mora da predahne kako bi sigurno rukovao revolverom ili nožem.

Odmetnici su se i dalje odmarali snom pravednika, kao i svi ljudi mirne savesti.

Hač Vorden polako spusti noge na pod sobe. Kada se uverio da daske ispod njega ne škripe, sasvim se uspravi. Izvadio je ponovo kolt iz futrole pod pazuhom, a u levu ruku uzeo nož sa dugačkom oštricom.

Oroz na njegovom koltu la ko škljocnu — bio je dobro podmazan.

Jedan spavač, na daljem krevetu, počeo da se meškolji i da nešto mumla u snu.

Vorden pretrnu i ostade kao skamenjen.

Međutim, spavač samo bolje namesti glavu na jastuku i odmah nastavi sa hrkanjem.

Lovac na ušene ispruži ruku sa koltom i zakorači prema posteljama.

*
* *

Vorden je već podigao revolver nišaneći prema bližem spavaču. Računao je da prvim metkom likvidira ili bar onesposobi jednog odmetnika i da onda usredsredi paljbu na drugog, za koga je računao da će biti iznenađen, bunovan i nepripremljen zbog iznenadnog pucnja.

Njegov mesnati kažiprst već je počeo da povlači okidač oružja, ali je onda lovac na ušene, u želji da mu gađanje bude što sigurnije, odlučio da načini još jedan korak ka posteljama.

I taj korak je ispao sudbonosan po Vordenov lepo zamišljen i skoro do kraja izveden plan.

Njegova desna noga, koja je kročila napred, oprezno opipa pod, jer je njen vlasnik strahovao od škripe starih dasaka. Tek kada je osetio da je oslonac siguran, on prenese težinu tela na tu ispruženu nogu i načini sledeći korak. Tada mu stopalo leve noge zaklači nešto na podu i on se saplete.

Da ne bi pao, morao je da načini nagli trzaj tela. Kažiprst na okidaču mu se mahinalno zgrči, pa kolt opali.

Zbog onog trzaja, cev oružja više nije bila uperena tačno u zaspalog odmetnika, a to je slučajno bio Kid. U mrtvoj tišini pucanj kolta odjeknu kao topovska grmljavina i ispaljeni metak zari se u zid iznad glave spavača.

Vorden po inerciji još jednom povuče okidač i pri blesku drugog pucnja video je u magnovenju kako su oba spavača poletela s postelja na pod.

Odmah zatim s poda je sevnulo oružje i vrelo olovo zviznu pored glave lovca na ušene, koji se instinktivno saže i glavački polete prema vratima

koja su iz sobe vodila u hodnik. Tu je naleteo na stolicu koja je podupirala bravu i ova se otkotrlja u stranu.

Onako u zaletu, Vorden zgriabi kvaku i trže vrata, baš kada mu se iznad glave zariše dva nova metka, a iverje, odvaljeno od ivice vrata, udara ga po licu.

Srećom po njega, malopre je kalauzom bio otključao bravu, pa je izleteo u hodnik. Zalupio je vrata za sobom i u jednom skoku našao se pred ulazom u svoju sobu, hitro upao unutra i zaključao ih.

U susednoj sobi Buč i Kid se sudariše u mraku kod samih vrata, pošto su istovremeno poleteli za napadačem.

Dok su se oni sporazumeli ko će otvoriti vrata, Vorden je šmugnuo u svoju sobu, gde je smesta strpao revolver ispod dušeka, zbacio kaput i pantalone sa sebe i rukom razbarušio kosu.

Istovremeno, začu se bat kora u hotelskom holu i hrpavi glas vlasnika Kantrela, koji odozdo zaurla:

— Šta se tamo događa? Ko je pucao?

Vorden ču kako dvojica odmetnika ispadaju u hodnik, pa

i sam poče da viče kao da je trgnut iz sna:

— U pomoć! Razbojnički napad!

Onda je onako razbarušen prileteo svojim vratima, petljao ključem po bravi i najzad ih otvorio, da bi se našao licem u lice sa odmetnicima i Popom Kantrelom, koji je u ruci držao petrolejku, verovatno uzetu iz portirnice u holu.

— Šta je bilo? — usplahireno upita Vorden, rukama trljajući oči.

— Neko se ušunjao u našu sobu i pokušao da nas ubije — odvrati Kid mirnim glasom. — Srećom, promašio je.

— Kada smo mi pripucali, on je pobegao u hodnik i... — Buč se odjednom pljesnu po čelu i uzviknu: — Hej, kako je mogao tako brzo da izleti napolje kada sam ja sinoć zaključao vrata?

Odmetnik se okrete i prilete vratima njihove sobe, pa poče da drmusa bravu. Pri tom je napipao ključ koji je onako olabavljen ispao na pod kada je Vorden trgao vrata bežeći napolje.

— Dabome — reče Buč. — Neko ih je otključao.

— Sigurno ista hulja koja je pucala na vas — zaključio vlasnik hotela.

— Lep mi vi hotel držite, prijatelju — zareža Kid. — Ubi ce upadaju u gostinske sobe... Nas je samo slučaj spasao.

Kantrel zausti da kaže nešto u svoju odbranu, ali mu se onda pogled zaustavi na bradatim licu lovca na ucene i on ućuta. Sumnjičavo je odmerio lažnog propovednika, ali je to zadržao za sebe.

— Kuda li je samo mogao da pobegne? — glasno se pitao Buč. — Vi ste došli odozdo. Znači, na tu stranu nije umakao.

— Ona vrata vode na spoljne stepenice za dvorište — reče Kantrel pokazujući ka kraju hodnika, gde su se videla jedna vrata — ali ih ja uvek držim zaključanim.

Vorden pretrnu na ove reči. Ostao je na vratima svoje sobe, kolebajući se da li da zgrabiti odelo i umakne nekud u mrak, ali je samo ukočeno buljio za odmetnicima i vlasnikom hotela, koji odoše do kraja hodnika. Čuo je kako se Kantrel kune:

— Do đavola, pa ona su otključana! Zakleo bih se da sam ih još juče proverio.

Lovac na ucene odahnu. Smešta je povratio svoje samopouzdanje i drsko im dobacio:

— Bogami, gospodin ima pravo što vas kritikuje. U vaš hotel može da se uđe sa svih strana. Da sam znao u kakvoj sam opasnosti mogao da budem...

Kantrel nešto nerazgovetno opsova i namignu dvojici odmetnika, što Vorden, naravno, nije mogao da vidi. Do njega stiže samo sledeća rečenica:

— Izvinjavam se, gospodo, na ovoj nezgodi. Dođite dole u moju sobu. Imam dobar viski, pa ćemo o svemu na miru porazgovarati.

— Ti idi, Kide — reče Buč — a ja se vraćam u sobu. Možda će se ona hulja opet pojaviti.

Kid i vlasnik hotela stigoše do Vordena, a Buč zamače u susednu sobu.

— Hoćete li i vi da nam se pridružite padre? — pozva Vordena vlasnik.

— Ne, ja ne pijem — uvređeno odbi lažni propovednik i povuče se u svoju sobu.

Dok su silazili niz stepenice, Kid i Kantrel su mogli da čuju škljocanje ključa u bravici propovednikove sobe.

Dole, u holu, vlasnik pokaza glavom prema ulazu u restoran. Kid pođe za njim i oni se nadoše iza jedne zavese koja je vodila u omanju sobu. Tu je Kantrel sam živeo, jer ona debela žena, koja je bila i kuvarica i sobarica u njegovom hotelu, očigledno ni je spavala u zgradi.

Kada je zatvorio vrata sobe, Kantrel stavi prst na usta i tiho reče:

— Ja znam ko je pucao na vas.

— Kako?! — trže se Kid.

— Što to odmah niste rekli?

— Nisam bio siguran dok nisam proverio ona vrata kod sporednih stepenica.

— Ne razumem? — promrmlja plavokosi revolveraš. Ka kve veze imaju ta vrata...

— Ja njih nikada ne zaključavam jer gosti silaze niz te stepenice do klozeta u dvorištu.

— Pa?

— Kada sam rekao da su ona uvek zaključana, naš propovednik je prebledeo. Odmah sam znao da je on krivac.

— Opet ne razumem — nervozno primeti Kid i maši se boce viskija koju je video na stolu.

— On nije nikakav propovednik, kažem vam, prijatelju — nastavi istim tihim glasom Kantrel. — Naoružan je do zuba. Čak i u onoj svojoj Bibliji krije revolver.

— Tako, dakle? — promrmlja Kid i vrati bocu na sto, zaboravivši da je hteo da pije iz nje.

Munjevito se okrenuo i bez reči izleteo napolje.

Kada je upao u sobu, zatekao je Buča potpuno obučenog kako pripasuje pojas sa revolverom.

— Znaš li ko nas je napao? — prosikta Kid i pokaza palcem prema susednoj sobi. — Ona bradata hulja...

— Znam — klimnu glavom Buč. — Zato sam i ostao ovde. Tip je ili hteo da se dočepa naših para, ili radi za zakon. U svakom slučaju, kidajmo što pre odavde — namignuo je prijatelju i glasno rekao: — Dobro, sići ću i ja da popijem taj viski.

Kid je odmah shvatio svoju novu ulogu i dobacio Buču:

— Viski će nam dobro činiti da smirimo živce, pa da se posle vratimo na spavanje.

Dok je to govorio, revolveraš je oblačio pantalone i ka-

put i pripasivao oružje. Onda su, držeći čizme u jednoj ruci, a torbu i paket sa novcem u drugoj, odmetnici izašli u hodnik, zaključali vrata i bučno sišli u hol.

Tamo ih je čekao Pop Kantrel. Kid mu se nasmeši i reče:

— Hvala na upozorenju, prijatelju. Onaj bradati tip je, izgleda, opasniji od zvečarke. Nas dvojica kidamo odavde.

— Pravite se kao da razgovarate s nama, jer će onaj tip odozgo prisluškivati. Zadržite ga bar dok ne odemo do gradske štale i ne uzmemo konje.

Govoreći glasno neke gluposti, Kantrel kroz svoju sobu izađe u dvorište, gde su odmetnici navukli čizme i, koristeći debeli sloj prašine na ulici, skoro nečujno potrčali prema štali na ulazu u grad.

Kantrel je gledao za njima, ne prestajući da priča i menja svoj glas kao da razgovara s nekim.

U sobi na spratu, Hač Vorden je napregnuto slušao. Valjda će ih ona budala zadržati dole dovoljno dugo da ponovo upadnem u sobu i vidim šta su ostavili za sobom.

Osluškivao je još minut-dva, a onda je preko prozora ponovio

svoje putešestvijske do susedne sobe. Kada se obreo unutra, lovac na ucene kresnu šibicu i njen žuti plamičak obasja prostoriju. Prvo što je ugledao bila je jedna šarena torba na stolu i ništa više. Shvatajući već da je prevaren, Vorden se stvori pored torbe i nervozno je otvorio. Ugledao je gomilu obijačkog alata i nekoliko patrona dinamita.

— Prokletnici! — glasno je uzviknuo i jurnuo ka vratima. Uzalud ih je drmusao, jer ih je Buč s druge strane zaključao. Morao je ponovo da se vraća istim putem i, dok je puzio po ivici simsa na fasadi, čuo je iz pravca gde se nalazila gradska štala topot kopita dvaju konja. Glasno je odjekivao u mirnoj noći.

Lovac na ucene ubrza svoje kretanje i pri tom umalo ne pade. Sav okupan u znoju dočepao se prozora svoje sobe, glavački upao unutra pa počeo munjevitom da navlači čizme. Najzad je uspeo da obuče i kaput, zgrabi svoju torbu i sleti niz stepenice.

Dole u holu nije bilo nikoga.

Vorden izlete na ulicu. Zastao je na drvenom trotoaru i oslušnuo. Topot onih konja već se gubio u daljini.

Lovac na ucene poče da psuje iz sveg glasa i da besno udara nogom o drveni trotoar.

— Gle, kakvi izrazi za jednog sveštenika?! — začu se iza njegovih leđa podrugljiv glas vlasnika hotela. — Kakvo je vreme nastalo, ni u popove više ne možeš da veruješ.

— Idi do đavola! — dreknu Vorden na hotelijera.

Zatim pognute glave jurnu ka gradskoj štali.

— Hej, prijatelju, nisi platio račun! — čuo je kako Kantrel više iza njega, ali se nije osvrtao.

*

* *

Rumeni zraci izlazećeg sunca, koje se kao velika krvava lopta pojavilo iznad istočnog horizonta, prvo su obasjali ogromne kaktuse kojima je bila prošarana pustinja u ovom južnom delu Arizone, a između kaktusa i dvojicu konjanika koji su jurili ostavljajući za sobom veliki oblak prašine.

Odjednom se jedan jahač podiže u sedlu i zaustavi konja. Pokazao je rukom napred, gde se na žućkastom tlu pustinje

širila velika zelena mrlja sačinjena od niskog žbunja i visoke prerijske trave prošarane cvetovima.

— Tamo mora da ima vode, Kide — reče Buč, koji je prvi primetio zelenu oazu.

— Onda smo stigli u pravi čas — odvrati plavokosi revolveraš. — Sunce samo što nije počelo da prži, a i vreme je da malo odmorimo konje.

Desetak minuta kasnije, oni su stigli do ostrvceta zelenila u žućkastocrvenom pustinjском moru. I zaista, Buč se nije prevario. Tačno u sredini male oaze nalazila se lokva vode, ne veća od nekoliko jardi u prečniku, iz čijeg je centra izbijao slab izvor.

Prostor oko lokve bio je išaran bezbrojnim tragovima prerijskih životinja koje su dolazile na pojilo, a nešto dalje počinjalo je zelenilo koje se napajalo na minijaturnom jezeretu.

Odmetnici skočiše sa konja i klekoše pored vode. Prvo su ispljuskali prašnjava lica i umili se, onda zagazili bliže sredini i utolili žeđ sa samog izvora. Zatim su se izvalili u travu, ali su prethodno skinuli se dla sa konja i ostalu opremu pa pustili životinje da gasu žeđ

na mestu gde je voda oticala iz barice i produžavala se malim potočićem sve do mesta gde je ovaj nestajao u pesku na ivici oaze.

Kid, koji je već pripalio cigarilos, ponudi jedan Buču, koji ustade iz trave i ode do rasturene opreme skinute sa konja. Iz one kožne pune torbe izvadio je polupraznu bocu viskija. Nije je zaboravio prilikom odlaska iz hotela. Vratio se prijatelju, ispijajući uz put koji gutljaj viskija, i pružio mu bocu.

— Kopka me ko je mogao da bude onaj tip što nas je noćas napao — reče Kid između dva gutljaja.

— Ako je ta hulja bila maskirana u popa, sigurno ne pripada Leftortu i njegovim ljudima — odvrati Buč sedajući u travu.

— Verovatno je znao i da ima mo velike pare kod sebe — nastavljao je glasno da razmišlja Kid. — Kako li je saznao?

— To je bar prosto — odvrati Buč i sam pripali cigarilos. — Tip je bio u sobi do nas i sigurno je slušao naš razgovor dok smo prebrojavali pare.

— Ipak, zanima me za koga radi taj tip — mrmljao je Kid.

— To nam je još jedan razlog više da se što pre prebacimo u Meksiko — reče Buč odbijajući dimove iz cigarilosa. — Od Grinstouna jašemo već četiri ili pet sati i dobro smo odmakli prema jugu.

— Kada ćemo stići u Nogales? — interesovao se Kid. — Sada idemo pravo tamo, zar ne?

— Pa, računam negde sutra predveče — odgovori Buč. — Tamo ćemo sakriti glavninu para pa onda, kada padne noć, prebaciti se u Meksiko.

— Znači, ne svraćamo u grad? — razočarano primeti Kid.

— Samo bi nam još to trebalo — odlučno reče Buč. Zamišljeno je posmatrao njihove konje, koji su u međuvremenu utolili žeđ i počeli da čupkaju zelenu travu. — Neću više nikakve komplikacije...

Kid se pridiže iz trave i osloni se rukama o zemlju. Zamišljeno je progundao:

— Ti si tvrdio kako ti je Lefort obećao da nas neće goniti na teritoriji Arizone. Znači, ne bismo morali da brinemo do granice.

— To obećanje važi za Leforta i njegove ljude — reče Buč. — On ne može da garantuje za razne lokalne šerife

ili lovce na ucene... Čekaj malo... Pa, da! Onaj tip od noćas sigurno je neki lovac na ucene.

— Vlasnik hotela mi je rekao da je naoružan do zuba i da čak krije revolver u lažnoj Bibliji — priseti se Kid.

— Nijedan pravi čuvar zakona to ne bi radio. Čak ni Pinkertonovi detektivi se ne bi prurušio u popove.

— Znači da je tip opasan i uporan — zaključi Kid. — Pitam se da li smo ga skinuli sa vrata?

Rekavši ovo, Sandens se podiže sa zemlje i okrete prema severu, odakle su njih dvojica dojahali. Na pustom horizontu ništa se nije micalo. Jedino su ogromni kaktusi narušavali monotoniju pustinje. Sunce je uveliko pržilo, a na bledoplavom nebu kružio je jedan usamljeni orao lešinar.

— Ne vidim nikoga iza nas — saopštio je Kid rezultat svog izviđanja.

— Pa, posle onolike jurnjave, sumnjam da bi neko uspeo da nas prati.

Međutim, varali su se. Kid nije video nikoga u blizini, ali je on sam bio viđen. Što se tiče Bučove primedbe, odmetnik nije mogao znati da lažni

propovednik i lovac na ucene Hač Vorden takođe ima odličnog konja, verovatno boljeg od njihovih. Vranac šarenih nogu lako je pratio jurnjavu dvojice odmetnika i praktično im bio za petama.

Kada je osvanuo dan i sunce izgrejalo, Vorden, koji je inače dobro pratio tragove begunaca i po noći, jasno je u daljini mogao da vidi oblačić prašine koju su njihovi konji dizali u trku.

Lovac na ucene smesta uspori kako ne bi i sam podignutom prašinom otkrio svoje prisustvo. Iz torbe na sedlu izvadio je jedan vojni dogled, koji je inače bio sklopljen u futroli, izvukao ga na potrebnu dužinu i uperio prema odmetnicima.

— To su njih dvojica — procedio je preko debelih usa na razvučenih u zadovoljan osmeh. Kroz dogled je jasno video čak i prašnjava lica dvojice odmetnika. — Sada ću se držati na rastojanju.

Tako je Vorden imao na oku Buča i Kida i budno ih pratio sve do dolaska u onu oazu. Zatim je i sam sjahao s konja i izabrao jedno malo uzvišenje, odakle je još bolje mo

gao da osmatra šta se događa u zelenilu oko malog izvora.

Video je kako Kid osmatra okolinu i smešio se sebi u bradu jer je znao da ga ovaj ne vidi.

Kada su posle jednog časa begunci opet pojahali konje, Vorden je požurio do oaze, gde je morao da pruži predah i sebi i svome vrancu, ali se tu zadržao jedva dvadesetak minuta.

Praćenje se nastavilo. S vremena na vreme, Vorden je osmatrao dogledom predeo ispred sebe. Čim bi ustanovio da se oblak prašine iza begunca pomera u očekivanom pravcu, on bi vraćao dogled u torbu i nastavljao da jaše određenom brzinom, dovoljnom da uvek bude na istom rastojanju od plena.

— Koliko poznajem ovaj kraj — mrmljao je Vorden za sebe — oni idu pravo za Nogales. Da li da ih pretekнем, stignem tamo pre njih pa da zatražim pomoć od lokalnih vlasti?

Sledećih pola časa Vorden je razmatrao ovu misao i odmeravao sve koristi i gubitke od takvog poteza. Plašio se da neki pohlepni šerif ne iskoristi podatke koje bi mu on dao

o Buču i Kdu, pa da sam krene u poteru i tako se dočepa nagrade. Vordena nije više brinula nagrada raspisana za odmetnicima, već pare koje su oni imali i vukli sa sobom. Ipak, pošto je znao da je izgubio šansu za svako iznenađenje, nije se usuđivao da otvoreno napadne opasne begunce. Razum mu je govorio da bi mu pomoć i te kako bila potrebna.

Bez mnogo oduševljenja, Vorden odluči da ide pravo za Nogales. Dok su odmetnici morali da se drže dalje od puta koji je vodio u grad i da sačekaju mrak kako bi ga obišli i neprimećeni stigli do granice, lovac na ucene je mogao prečicom da stigne mnogo pre njih.

Ne oklevajući više, on okrete konja i malo kasnije izbi na široki prašnjavi drum koji je pravo kao strela vodio ka jugu, za grad Nogales i meksičku granicu. Njegov vranac je tek na ravnom putu mogao da pokaže svoje prave kvalitete. Osvežena na izvoru u maloj oazi, životinja je jurila kao metak. Mnogo pre nego što je sunce dostiglo svoj zenit, Vorden je u daljini ugledao ob-

rise brojnih građevina i dimove koji su se dizali iz kuća Nogalesa.

*
* *

Buč i Kid su nastavili ujednačenom brzinom prema jugu, ali, kako je teren bio prilično ispresecan jarugama i pukotinama, morali su često da zastaju i da zaobilaze te prepreke.

To im je oduzimalo dosta vremena, ali negde oko podneva stigoše do usamljenog brežuljka, koji je kao kakav kameni spomenik štrčao u pustinji.

S jedne strane uzvišenje je imalo blagu padinu i Buč potera konja uz nju. Negde blizu vrha morali su da sjašu i da put dovrše pešice. Vrh uzvišenja uzdizao se dobrih stotinak jardi nad ostalim tlom i sa njega je, kako se begunci činilo, pucao neograničeni vidik.

Nekoliko minuta njih dvojica su ćutke posmatrala predeo miljama daleko. Nigde nikakvog kretanja, a još manje uskovitlana prašina koja bi najavljivala nekog konjanika.

— Izgleda da nas baš niko ne prati — najzad progunda večito nepoverljivi Kid. — Onaj pop ili je odustao, ili nam je izgubio trag.

Buč nije delio uverenje svojega druga. Zavrteo je glavom i odvratio:

— U ovoj ravnici gonilac bi mogao da prati trag a da bude miljama daleko i neprimećen. To znaš i iz iskustva.

— Da, sećam se kako nikako nismo mogli da umaknemo Lefortu i njegovoj poteri. Hoćemo li da se negde odmorimo? — do dao je Kid brišući oznojeno lice.

— Kada budemo našli neki hlad — reče Buč. — Koliko ja cenim, Nogales bi trebalo da bude levo od nas. A od njega do granice nema više od nekoliko milja.

— A koliko ima do grada? — interesovao se Kid. — Možda bismo mogli da svratimo malo.

— Zaboravio si da do Nogalesa ide telegraf. Tamošnjim vlastima već je skrenuta pažnja na nas.

Pred ovakvim argumentima Kid nije imao šta da kaže i samo mu se lice još više smrklo. Spustio se do konja i izvadio iz torbe na sedlu bocu u kojoj je bilo još malo pića. Uzeo

je gutljaj toplog viskija i onda ga zgađeno pljunuo.

— Mislio sam da obnovimo zalihe pića — dobacio je Buču, koji se spuštao prema njemu.

— Moraćeš da se navikneš na tekilu — odvrati ovaj. — Su mnjam da ćemo naći dobar viski južno od granice.

Pojahali su konje i spustili se sa uzvišenja, a onda nastavili znatno sporije, uvereni da su bezbedni od potere.

Kada su najzad stigli do jednog prirodnog udubljenja u tlu koje je pružalo kakav-takav hlad na usijanoj pustinji, oni sjahaše.

Uz put su morali da rasteraju nekoliko zvečarki koje su takođe potražile spas od sunca u zaklonu udubljenja.

— Ovde ostajemo dok sunce malo ne zađe — odlučio je Buč. — Nema smisla da iscrpljujemo i sebe i konje.

Kid ništa ne reče. Pošto je još jednom proverio da u blizini nema zmija, on na peskovitom tlu načini neku vrstu uz glavlja, podmetnu sedlo ispod glave i, pošto je natukao šešir na oči, pokuša da zadrema.

Buč je pratio primer svoga prijatelja, ali kako je više od

njega zazirao od zmija, svaki čas je otvarao oči i gledao oko sebe.

U kancelariji šerifa u Nogalesu bilo je veoma bučno. Prostorija se nalazila u donjem delu prilično velike i kamenom podignute zgrade zatvora, koja je ujedno bila i najmasovnija građevina u naselju. Ostale kuće, izuzev banke i opštine, sazidane od cigala, bile su tipične adobe, čiji je glavni materijal bio nabijena ilovača. U ovom podneblju debeli zidovi od naboja predstavljali su odličnu izolaciju protiv sunca, i unutra je vladala prijatna hladovina.

U šerifovoj kancelariji to ni je bio slučaj, jer su se kamenerni zidovi brzo usijavali i zračili toplotu u unutrašnjost zgrade.

Svaki čas su ulazili pomoćnici, kojih je bilo bar desetak, dovodili uhapšene i predavali ih dvojici čuvara. Iza gvozdenih rešetki bilo je smešteno bar stotinak ljudi.

Posebne samice bile su određene za krupnije zverke. Takvih je bilo u priličnom broju, jer su svi prestupnici po-

kušavali da se prebace preko granice u Meksiko. Pošto se do bro motrilo na svaki pedalj zemlje, to je samo nekolicini polazilo za rukom da nađu spas u zemlji tekile.

Šerif je primao raporte, određivao gde će koji zatvorenik biti smešten i, uopšte, bio veoma zauzet. Zato u prvi mah nije ni primetio masivnu priliku jednog čoveka odevenog u crno odelo, sa dugom bradom, koji je pod miškom stezao ogromnu Bibliju. Bio je to nama dobro poznati lovac na ucene Hač Vorden.

Najzad Verden ne izdrža, već se glasno nakašlja, što odjeknu po čitavoj prostoriji i za trenutak nadjača žagor. Šerif okrete glavu prema izvoru neobičnog zvuka i njegove se oči sretoše sa olovnim pogledom lažnog propovednika.

Ovaj se primače stolu, spusti Bibliju na njega i maši se rukom za unutrašnji džep svog kaputa.

Šerif Džon Moreno, čije je ime nagoveštavalo mešovito po reklo, a lice maslinaste boje i crna kosa svedočili o jačem uticaju meksikanske krvi, nezadovoljno odmeri Vordena i upita jasnim glasom, koji je zvučao školovano:

— U čemu je stvar, padre? Da niste pogrešili adresu...

— Nisam — odvrati Vorden i u njegovoj ruci se pojavi crvena legitimacija ovlašćenog lovca na ucene.

Čim je ugledao zloglasnu ispravu, šerifove crne obrve se još više skupiše.

— I? — progundao je neljubazno.

— Upozoravam vas da sam na tragu dvojice opasnih bandita — važno počeo Vorden. — Gonim Buča Kasidija i Sandens Kida.

— Kako ih gonite kada ste ovde? — podrugljivo primeti šerif Moreno. — Ja sam još prekjuče dobio telegram od sa veznog šerifa da motrim na njih. Ovde imam i poternice sa slikama i svi moji ljudi su dobro upoznati kako banditi izgledaju.

— Možda niste dobro upoznati sa činjenicom da su ta dvojica sasvim blizu Nogalesa — odvrati lovac na ucene. — Pratio sam ih do na desetak milja do grada, a onda sam skrenuo ovamo da vas upozorim.

— Hvala na upozorenju — reče šerif. — Samo, nije trebalo da ih ispuštate iz vida.

— Ja mislim da će oni svratiti u grad — slaga Vorden, iako je želeo da se obezbedi za slučaj da odmetnici zaista dođu u Nogales. — Ne zaboravite da ja polažem pravo na deo nagrade.

Moreno otvori fioku svog stola i izvadi odande jednu od poternica koje su tu bile naređane. Vorden vide Bučovu i Kidovu sliku prilično verno otisnutu na hartiji.

— Ovde piše da nagrada pripada onome ko uhvati žive ili mrtve odmetnike — reče šerif. — Dakle, pare će uzeti onaj ko ih preda vlastima u ovakvom ili onakvom stanju.

— Ali, ja ih gonim još od Grinstouna! — pobuni se Vorden.

— To je vaša stvar, prijatelju — odvrati Moreno. — Sva ki lovac na ucene radi samo za sebe, a što se mene tiče, ja bih vas radije strpao u zatvor nego što bih sarađivao s vama, makar bili obučeni kao pop.

Vorden shvati da sa ovim na rogušenim šerifom neće moći da sarađuje i zato vrati ispravu u džep i samo dodade polazeći ka vratima:

— Ja sam vas upozorio, šerife. Ako vam ti tipovi promaknu preko granice, nemojte me ne da krivite.

Vorden nestade iz kancelarije, a Moreno odmah skoči iz stolice.

— Gundnajte i ti, Migele! Dodite brzo ovamo! — viknuo je dvojici svojih pomoćnika koji su sedeli na klupi pored vrata i pušili.

Čim su stali pored stola, šerif im reče:

— Videli ste ovog bradatog tipa. Krenite za njim i pratite ga u stopu. Ako se uputi izvan grada, neka jedan od vas dođe da mi javi, a drugi neka ga i dalje prati.

Pomoćnici klimnuše glavama i nestadoše na ulici. Moreno ponovo sede za sto i promrm-lja:

— Bradata hulja! Sigurno zna gde se banditi nalaze i gle daće da se sam dočepa nagrade. Svratio je ovamo za svaki slučaj. Biće bolje da priprelim poturu.

*
* *

Popodnevno sunce prešlo je dobar deo svog puta po nebu i njegovi zraci sada su koso padali na zemlju, pa su tako i prodrli u zaklon gde su drema li Buč i Kid. Oprezni Buč, ko

ji jedva da je sklopio oči, smešta ustade i gurnu nogom plavokosog revolveraša. Ovaj je mirno hrkao, kao da se nalazi na udobnoj postelji nekog luksuznog hotela.

— Diži se — progunda Buč — ako misliš da do večeri stignemo blizu granice.

Gundajući, Kid ustade i počeo da se tegli, ali poslušno osledila konja. Uskoro njih dvojica nastaviše da se klate u sedlima, prepuštajući žednim životinjama da same odrede brzinu kretanja i pravac puta.

To njihovo sporo kretanje možda je doprinelo da ostanu neprimećeni u prostranoj pustinji. Hač Vorden je uzalud dogledom pretraživao okolinu tražeći oblak prašine.

Možda bi Buč i Kid na kraju i umakli njegovoj poteri da njihovi konji nisu svojim ostrim čulima osetili blizinu vode i smesta prešli u kas. Odmah se iza dvojice jahača podiže prašina. Nju je lovac na ucene brzo primetio.

— Tamo su, dakle — progundao je. Znoj mu se slivao niz crveno lice. Njegovo crno svešteničko odelo nije ni najmanje bilo pogodan za jahanje po arizonskoj pustinji. Prosto je upijalo sunčeve zrake. Žureći

iz Nogalesa, Vorden nije stigao ni da negde predahne. Samo je napojio konja, napunio čuturu vodom pa požurio ka granici, gde će, pretpostavljao je, naići na trag begunaca.

Lažni propovednik se smestio pope na svog vranca i pojuri za onim oblakom prašine. Bio je odlučio da se približi što je moguće više Buču i Kidu i da ih nekako iznenadi. Znajući da na drugoj strani granice neće imati mnogo prilike za tako nešto, a nije mogao da očekuje nikakvu pomoć ni od meksikanskih vlasti.

Potera je trajala desetak minuta. Vorden, čija je pažnja bila usredsređena na begunce, nije ni sanjao da je i sam praćen. Gudnajt, pomoćnik šerifa Morena, nastavio je da motri na lažnog propovednika, dok je njegov kolega Migel svom brzinom odjurio za Nogales da obavesti šefa da je lovac na ucene otkrio begunce.

— Šta je ovim životinjama, do đavola?! — trgao se Kid kada su konji iznenada pojurili osetivši vodu. — Da ih nije ubo stršljen?

— Nadam se da znam zbog čega jure — nasmeja se Buč. — Sigurno su nanjušili vodu.

Nije ni čudo, ovo sunce nam je izvuklo i poslednju kapljicu tečnosti.

Ponovo se pred njima ukazala oaza, slična prethodnoj, ali je ovoga puta izvor bio obilniji i stvarao je čitavo jezero vode. Nekoliko kojota i dvetri pustinjske antilope rasprštaše se na sve strane čim su čuli topot konjskih kopita. Od metnici u trku stigoše do vode i, ne zaustavljajući se, uleteše u nju. Skočili su u plitko jezero i počeli da se prskaju kao deca. I konji su veselo zaronili glave i gasili žeđ sve dok ih Buč i Kid ne otrgoše od vode plašeći se da im preterano pijenje ne naškodi.

Osveženi i raspoloženi, odmetnici se ispružiše po travi, ali posle nekog vremena Kid skoči na noge i uznemireno reče:

— Hej, pa mi smo zaboravili da potražimo skrovište za pare! Ovaj izvor je dobar orijentir kada budemo došli po novac.

— Zar ne vidiš koliki je ovde promet? — odvrati Buč takođe ustajući. — Na vodu sigurno svraća svaki putnik koji ovuda prolazi.

— Baš zato niko neće pomisliti da je u blizini sakriven

novac — bio je uporan Kid. — Idem malo da obidem okolinu.

I plavokosi revolveraš pođe iz oaze, zverajući na sve strane. Buč je baš pripaljivao cigarilos, kada iz ravnice odjeknu Kidov uzvik. Pogledao je u tom pravcu i video prijatelja nekoliko stotina jardi dalje kako mu maše šešikom.

— Znači da je pronašao neko mesto za skrovište — reče za sebe Buč. Otišao je do svog konja i iz torbe na sedlu izvukao onu platnenu vreću sa dolarima. Prebacio je vreću preko ramena i pošao do Kida.

Kada je stigao do druga, video je ovoga da drži kolt u ruci i gleda nešto ispred sebe. Stigavši do njega, Buč prime ti jedan odgurnut kamen ispod koga se jasno ocrtavala mračna rupa u tlu. Tek kada je iz rupe doprlo do njega siktanje i čegrtanje, on je shvatio šta je to tamo.

— Zmijsko leglo — obavestiti ga Kid. — Dole mora da ima bar desetak zvečarki!

Buč nepoverljivo zastade nekoliko koraka dalje od rupe i prasnu.

— Jesi li lud? Bežimo odavde!

— Ovo je najbolje mesto za skrovište — nasmeja se revolveraš. — Zar bi našao bolje čuvare para od ovih zvečarki?

— Da, u pravu si — složi se Buč sa kiselim osmehom. — Samo, kako ćemo mi posle uzeti pare?

— Prosto — reče Kid pružajući ruku. — Daj mi tu vreću.

Uzeo je platnenu vreću i razmotao kanap kojim je ona bila uvezana. Zatim je uzeo kraj tog kanapa, koji je bio pričvršćen za ivicu otvora vreće i počeo da je spušta u onu rupu sa zmijama. Odozdo se čulo još žešće siktanje i čegrtanje, ali Kid na to nije obraćao pažnju. Kada je vreća dodirnula dno rupe, još je komad kanapa virio napolju i revolveraš naredi Buču:

— Vрати taj kamen na mesto.

Odmetnik oprezno priđe rupi i gurnu nogom kamen, tako da je ovaj poklopio otvor. Čegrtanje se sada slabije čulo.

— Eto, gotovo je — reče Kid trljajući ruke. — Ovo mesto sigurno nikada nećeš zaboraviti.

— Zaista, nikada — iskezi se Buč. — Samo, tu vreću ćeš ti vaditi iz rupe, ne ja.

— Ne brinite, momci, za to! — začu se jedan glas u blizini. — To džakče ću ja izvaditi.

Kao da ih je munja ošinula, odmetnici se naglo okretoše. Iza grupe džinovskih kaktusa pojavi se jedna bradata prilika u crnom prašnjavom odelu. Lovac na ucene držao je dvocevku skraćenih cevi i polako im se približavao. Na desetak koraka od njih, Hoč Vorden grmnu svojim basom:

— Skidajte te pojaseve sa revolverima! Brzo!

Reči su bile propraćene zloslutnim škljocanjem oroza dvocevke.

»Do đavola«, prolete Buču kroz glavu. »Zašto nas odmah ne likvidiraš, nego se petljaš s nama?«

Sledeće Vordenove reči mu odgovoriše na ovo pitanje:

— Grdno ste me namučili, momci. Sada je red da vam to malo vratim. Biće vremena da vas izrešetam pre Nogalesa.

Pošto su odmetnici otkopčali pojaseve sa revolverima i pustili da im padnu pored nogu, lovac na ucene im naredi da se odmaknu nekoliko koraka od oružja i dodade:

— A sada i one pojaseve sa novcem, dragi moji!

Buč bez reči otkopča košulju, razveza kožne remene koji su pridržavali pojas sa novcem oko njegovog struka pa ga pu sti da padne na zemlju. I Kid je isto postupio.

— Tako, tako — zadovoljno se cerio Vorden. — Volim kada ste poslušni. Sada se još odmaknite. Imam još jedan po slić da obavim.

Dok su ga Buč i Kid netremice posmatrali, lovac na ucene pođe natraške do onog kamena koji je pokrивao rupu sa sakrivenom vrećom. Kada je stigao do kamena, on ga od gurnu nogom u stranu, ali se vidno trže kada se iz rupe začu čegrtanje i siktanje zmiја. Mada je Vorden dobro video gde je Kid spustio vreću, on nije mogao da čuje ni da zna šta se u skrovištu pored novca još nalazi.

— Do đavola — zagrmio je lovac na ucene. — Spustili ste novac u zmiјsko leglo. Samo, ja imam lek i za to. — Preteći je podigao dvocevku i viknuo: — Marš još nazad! Sve do onih kaktusa!

Odmetnici se okretoše i polako odoše do grupice kaktusa iza kojih se malopre Vorden krio. Još su hodali kada iza njih grmnu dvocevka, jednom, pa drugi put.

Okrenuli su se i ugledali lo vca na ucene kako hitro prelama pušku i ubacuje nove pa trone u nju, dok se iz one rupe polako dizao barutni dim sa prašinom.

— Bogamu, pobio je sve zmi je! — prosikta kroz zube Kid — Dočepaće se para, prokletnik!

Vorden se pobedonosno nasmeja, pa uhvati onaj kraj kapa kojim je bila vezana vreća i polako je izvuče. Čak i iz daleka, odmetnici su videli da je vreća okrvavljena od raskomadanih zmiја. Vorden diže visoko vreću i pokazujući je Buču i Kidu viknu:

— Ovo će mi obezbediti život, momci! Prilično je teška. Puna je para. Da vidimo...

Lovac na ucene raširi otvor vreće i naže glavu da bi pogledao u njenu sadržinu. Kao izbačena nekom čeličnom oprugom, glava šarene zvečarke izlete iz vreće i njeni zubi zariše se u Vordenov vrat.

Ovaj urliknu od bola i iznenađenja, ispusti vreću s novcem i obema rukama zgrabi te lo zmiје koja mu je visila o vratu. Otrgao je zvečarku od sebe i zavitlao je. Zmiја pade u prašinu, ali brzo odvijuga između kamenja.

Buč i Kid su zaprepašćeno gledali, kao da nisu shvatili šta se odigralo. Ujedeni lovac na ucene se teturao, držao za vrat i krkljao:

— Pomozite mi! Pomozite mi!

Buč jurnu, ali ga Kid uhvati za ruku i zadrža.

— Pusti ga — rekao je drugu. — Dobio je što je tražio.

Ne obraćajući pažnju na Vordena, koji se grčio na zemlji, Kid ode do mesta gde su ležali pojasevi sa novcem i revolveri, pa poče mirno da ih pripasuje. I Buč mu se pridružio u tom poslu, ali je svaki čas bacao poglede prema lažnom propovedniku, koji je krkljao u agoniji. Otrov zvečarke sigurno mu je kroz vratne arterije munjevito prodirao ka mozgu i brzo ga paralizovao. Još nekoliko trzaja i Vorden se potpuno umiri.

Dvostruki pucanj dvocevke nadaleko je odjeknuo po pustinji. Pomoćnik šerifa Morena iz Nogalesa, koji je iz daljine pratio Vordena, trže uzde svog konja čim je začuo pucnjeve.

— Znači, stigao ih je — pro mrmrlja Gundnajt i vratnom maramom obrisa svoje znojavo mladalačko lice. Kolebao se da li da produži, ili da sačeka šerifa Morena i poteru. No, on

da se prisetio reči svoga šefa kako lovca na ucene ne bi smeo da ispušta iz vida. Još jednom se obazreo iza sebe i skoro uzviknuo od radosti kada je spazio kako mu se veliki oblak prašine brzo približava.

Samo nekoliko minuta kasnije, šerif Moreno na čelu grupe konjanika dojah do svog pomoćnika.

— Gde su? — zadihano upita Moreno. — Čuli smo pucnjavu.

— Tamo su, kod izvora Sangre de Dios — objasni pomoćnik, pokazujući rukom prema zelenoj mrlji oaze. — Verovatno ih je ucmekao...

Šerif samo mahnu rukom i cela grupa jahača polete za njim.

Buč i Kid su taman završili sa vezivanjem pojaseva. Revolveraš je krenuo prema nepomičnom Vordenu da pokupi vreće sa parama, a Buč se uputio izvoru gde su im bili konji. Tada do njihovih ušiju do pre buka koju je dizala potera i oni ugledaše grupu jahača kako između velikih kaktusa grabi pravo ka njima.

— Kidajmo! — dreknu Buč i polete ka izvoru.

Kid se nekoliko trenutaka kolebao, ali je shvatio da je vreća isuviše daleko, pa se i sam

okrenuo i jurnuo za drugom. Iza njega odjeknuše pucnjevi i nekoliko zrna zviznu iznad revolveraševe glave. Bez daha su stigli do izvora. Srećom, njihovi konji su već bili osedlani. Oni se samo baciše u sedla i okrepljene životinje u dugačkim skokovima probiše se kr-

oz žbunje kod izvora pa jurnuše peskovitim tlom.

Potera je projurila pored mrtvog Vordena, ne obraćajući pažnju na njega. Nisu obratili pažnju ni na platnenu vreću u blizini. Videli su samo dvojicu begunaca pred sobom kako ju re pravo prema granici.

K R A J

KNJIGA ZA VAS

Erik van Lustbader

NINĐA

treće izdanje

Ovaj erotski triler pripoveda dramu jedne nemilosrdne osvete. U radnji romana upletene su egzotične pohote, seksualne strasti, tradicionalno shvatanje osvete Orijenta i moderni način života Zapada.

Dinamika originalnih scena oduševiće i vas.

Knjiga je štampana latinicom, tvrd povež sa zaštitnim omotom, 432 strane. **Cena 1800 dinara.**

Narudžbenicu poslati na adresu: Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac. Prodaja knjiga.

NIRO DEČJE NOVINE
GORNJI MILANOVAC
– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA

Ovim neopozivo naručujem knjigu NINĐA
primeraka _____ po ceni od 1800 din.
Sumu od _____ din. platiću prilikom preuzimanja knjige.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum _____

potpis naručioca _____

U SLEDEĆEM
BROJU

DOBRI
I LOŠI MOMCI

